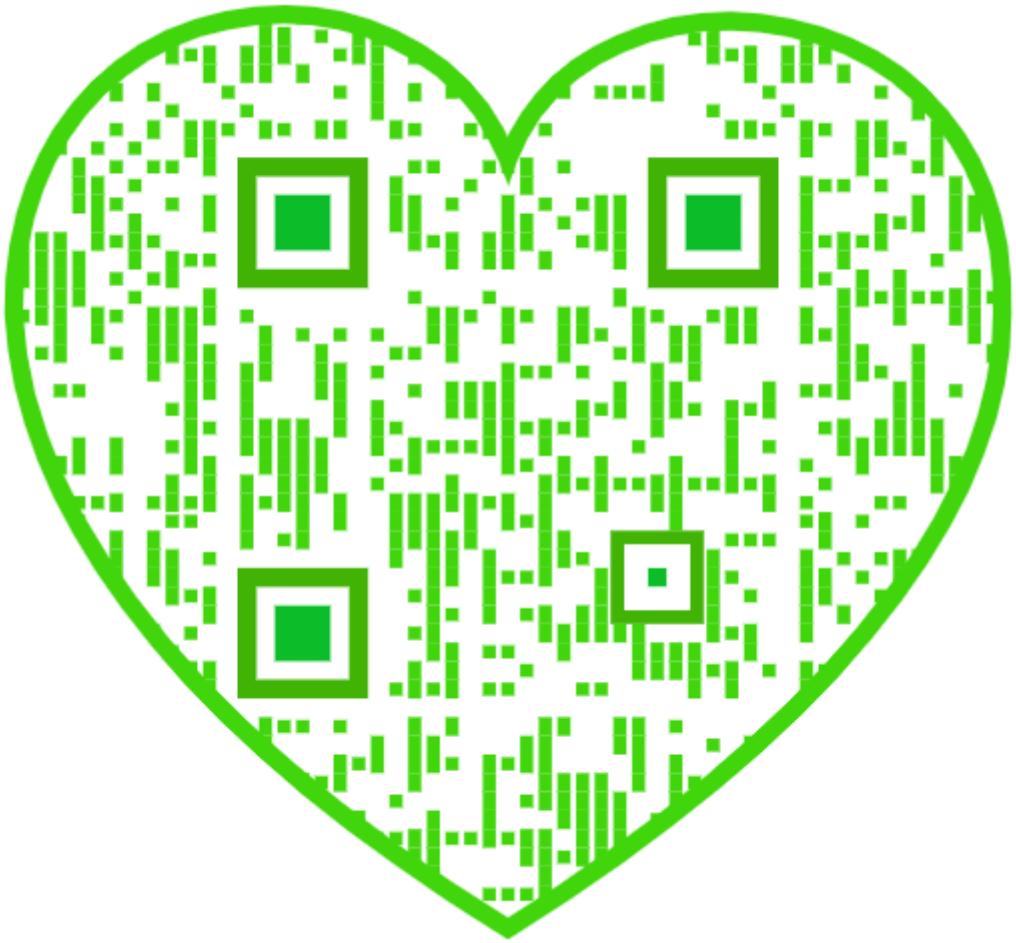

CLIOOS CYTTER,

Slaande

Aardighe Gezangen, nieuwe Wyzen, geeſtige Steekdichjes, en brandende Minnekusjes.

Door verſcheyde Lief-hebbers t'zamen geſtelt.

Nooit voor dezen meer gedrukt.

t'Amſterdam, gedrukt voor de Lief-hebbers. 1663.

KOm vlugge Nymphjes aan de ry,
En zingt eens vroolyk op het Y;
Of heb je luſt aan 't Klavergroen,
Zoo kon je 't aan den Amſtel doen,
Nu Clio op haar Cytter ſpeelt.
Ey! zoo u 't zingen niet verveelt,
Zoo zingt eens luſtig drymaal om,
En heet zoo Clio willekom.

OP KLIOOS CYTTER.

Audiat hæc tantum, vel qui venit.

Hier laat ſich *Klio* kunſtig hooren.
Hier kittelt *Klio* Ziel en Ooren
Met *Cyter*-tukken na de maat.
Wen daar haar vinger toon op ſlaat,
So ſlaan haar Sufters weder-galmen.
Haar klank verdooft Syringaas halmen.
Wat wonder is 't? haar ſnaaren ſyn
Gemengelt, helder, grof en fyn,
Die Ericyne liet vergaaren
Aan 't Y, uyt goude Maagde-haaren
En eygen Haar-tuyt, die ſy ſchonk
Haar Cyter-blad tot volle pronk.
Wat Godheyd kan ons meer vermaakken?
En meer ons hart en herſens raakken
Als Klio, die ſelf Cytheree
De Snaaren, Toon en Cyter dee?

Meditando.

JOAN. BLASIUS, Adv^t.

OP
CLIOOS CYTTER.

UW Cytter, Clio, ſlaat zoo aardige gezangen,
Dat Rommelpot en Lier en Bas daar doof by zyn.
Nu ſpeeltze eens op van rook, dan weder van de wyn,
Twee zalven daar de mont en 't keelgat na verlangen.
Zy doet de Teelgoddin, ook d'opperſte eer ontfangen,
Verhaalt aan 't Juffertuig, wat ſmart, wat minnepyn,
Veel zwaarder als Graveel, of Koorts, of Flerecyn,
Een Minnaar voelt, veel meer, als waar hy half gehangen.
Uw Cytter, Clio, loopt nu ſomtyts, uit en in,
Gelyk uw Dichtren pen, nu jong, dan out in min.

Ou bien ou jamais.

CLIOOS
CYTTER.

TOON: *Belle Iris.*

WErt dan nooit uw ſtraf gemoet, Stuur-
ſer dan de noorde windē, Die de blaân knaagt van de lindē,
door myn klachten eens verzoet? Moet ik ſtikken in myn
zuchten, Wrede ach kan u dit van 't hart?, 'k Wil dan

voor de doot niet vluchtē, Zy geneeſt alleen myn ſmart.

2. Als ik dan geſturven ben,
En de doot myn bleke lippen,
Daar het zieltje door ging ſlippen,
Heeft geſlooten met zyn pen.
Zult gy dan, myn uitverkooren,
Wel eens denkken om die geen,
Die tot lyden was gebooren,
En om u is overleên?

3. Myn verbleekt en doots gelaat,
't Naar gezicht in holle winkklen,
Myn verdorde en magre ſchinkklen,
En wat meer verſchrikklyk ſtaat;

Kan u dat dan niet bewegen?
Zyt gy harder als een ſteen,
Die doorweekt noch wel doorregen,
Maar uw hart niet door geween.

4. Doch myn afgeſturve geeſt,
Zal geſtadig om u waren,
En u door zyn ſtem vervaren,
Dat gy zyt zoo wreet geweeſt.
Dan zult gy te laat beklagen,
Lucidamors trouwe trouw,
Die verkort heeft zyne dagen,
Om een overwreede vrouw.

J. Dullaert.

Sluit

S
Luit ay ſluit uw oogen, Gy verzengt myn hart,
D'in- gewanden droogen, Ach ik ſterf van ſmart.
Ik kan u niet meer weerſtaan, Zyt gy dan zoo wreet?
Blyft gy onbewoogen, Voor myn harte- leet?

2.

Kunt gy noch, o ſchoone,
Uw volmaakt gezicht,
My zoo ſtraf vertoonen,
Daar ik in het licht,
Van die ſchitterende glans,
Myn gezicht verblint?
Komt gy dus beloonen,
Die zoo trouw u mint?

3.

Ben ik dan gebooren,
Om in harteleet,
En in ramp te ſmooren?
Wel ik ben gereet;
Zoo ik u maar dienſt kan doen,
Schoone zwyg niet ſtil.

Nim-

Nimmer zult gy hooren,
Ik weerſtreef uw wil.

4.

Dit zong Filizander,
Voor Rozettaas deur;
Die vaſt met een ander,
Lachten om 't getreur,
't Geen die trouwe minnaar deê,
Uit zyn harten gront;
Groote Goode, kander,
Zyn noch trouw verbont?

J. Dullaert.

W
Re-de Bos- goddin, Veel wreder dan de
Heeft de Godt der min, Die door zyn minne-
dieren, Die in 't woeſte wout, Van honger
vieren, 't Hardſte hart hoe kout, Steekt met zyn
brul- len gaan;
fak- kel aan,
Nooit uw bergkriſtalle borſt, Met
zyne

zy- ne toorts ontfonkken doen? Heeft de ſtraffe

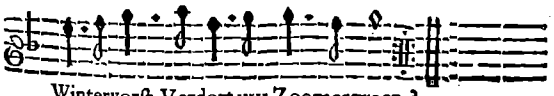

Wintervorſt. Verdort uw Zoomergroen?

2. Kan zoo ſchoone maagt,
Die 't vier draagt in haar oogen,
Daar de minnemoer,
De zielen mede blaakt;
En die 't al behaagt,
Zoo wel in 's hemelsboogen,
Als op d'aart, het ſnoer
Der min, zoo ſterk gemaakt,

Breken als een broſſe draat;
O liefde waar's uw heerſchappy?
Want Rozindes fier gelaat,
Beſpot uw dwinglandy.

3. Zy onſteekt de lucht,
De zee en d'aart; de winden,
Blazen uit haar mont,
Een hete zwavelbrant;
Als haar montje zucht,
De Voogels op de Linden,
Zwymen door 't gerucht,
En ſtorten neêr in 't zant.
Is't dan wonder dat myn hart,
Van enkle liefde en min verſmelt?
O Min, uw geduchte ſmart,
Verdrukt my door gewelt.

4. Venus

4. Venus uit haar Troon,
Zag laaſt Rozinde baden,
In een klare beek,
Aan 't ryzen van een dal;
Riep terſtont haar Zoon,
Die zonder gunſtgenaden,
Door een minneſtreek,
Het alles brengt ten val.
Deze maagt, ſprak zy, vol ſpyt,
Is ſchoonder dan uw nicht Diaan.
'k Heb haar in myne plaats gewyt,
Gaat bidt haar Godtheit aan.

J. Dullaert.

TOON:

TOON: *Petit Alteſſe.*

MYn ketenen verſtrekken my tot weelden,
't Gevangenhuis een vroolyk luſtprieel;
Kan ymant zig meer vreugt verbeelden?
Schoon dat hem ſtreelden, de zoetſte keel,
Door 't eêl geluit van een vergoode ſtem,
Noch gaat myn kerkers vreugde boven hem.

2.

Laat andren in haar duiſtre kerker zuchten,
Ik zwem 'er in een zee van zielvermaak.
Ik zoek myn ſluitvoogt niet t'ontvluchten,
Geen quaâ geruchten, doen myne zaak,
Verſlimmen voor myn zoete rechteres,
Die wetten geeft gelyk de Schuimgodes.

3.

O als ik denk om d'aangename boeyen!
Die my 't Cipiertje dan om d'armen ſluit,
Begint myn hart van vreugt te gloeyen,
En voelt weer groeyen, een vlam die uit
Haar zelven in den Kerker eerſt onſtak,
Zoo dikmaels als de min myn banden brak.

4.

Als zy my voert ter vierſchaar daar de liefde,
In Themis plaats zit op het banktapyt;
Met oogen die myn ziel doorgriefden,
En my beliefden, een korten tyt;
Dan ſmelt myn hart en zieltje in hare ſchoot,
Wie ſturf op aarde ooit aangenamer doot?

5.

Hoe aangenaam zyn haar robyne lippjens!
Hoe poezelblank haar hagelwitten hals!
Haar oogjens zyn als minneknippjens,
Heur tepeltippjens, koralig mals;
Wanneer zy zucht ontſteektſe 't kouſte hart,
En doet zyn ziel gevoelen minneſmart.

6.

Cipiertje ach, ach hout my nog lang gevangen,
En boeit my vaſt, en doet my vry van all's;
Wilt d'allerzwaarſte ketens hangen,
Die 't felſte prangen, om mynen hals,
Noch zult gy my nooit hooren klagen, dat
Ik by u al te ſtreng gevangen zat.

Amanter.

GE-

GEZANGK.

Toon: *Courant la Baré.*

O Merweſtroom, bedroefde vliet,
En gy, o Hardinxvelt, vermaaklandouwe,
Wilt u een wijl van vreucht onthouwen
En met my tranen uit uw oogen ſchiet.
Helaas, helaas, de braafſte maagt,
Daar gy, o ſtroom, en lantſchap roem op draagt,
Wil, voor een tijt, haar van u af gaan ſcheyen,
Hemelhooge Goôn,
Wilt dees Goddin geleyen,
Uit uw ſtarretroon.

2. Terwijl dat gy verlaten wilt,
De vreugdeplaats die u voor ongenuchten,
Verſtrekten, laat mijn droevig zuchten,
O ſchoone, eerſt dan een weinig zijn geſtilt,
Op dat ik, door het nakent leet,
Mijn plicht tot u volmaakte niet vergeet;
Gelijk ik u niet kan, noch zal vergeten,
Zoo lang als de Zon,
Daalt van het ongemeten,
In der vloeden bron.

3. Maar ach! het ſchip, leit tot mijn ſpijt,
En dobbert voor mijne oogen op de baren,
Daar aardige Ida meê zal varen,
Na 'et ſtark Maſtricht daar men in 't harnas rijt.
Goddin ik weet dat vader Mars,
Als hy u ziet, het ſtaal zal worden wars,

En noch op helm, of ſchilt, of beuklaar denkken.
Want uw zoet gezicht,
Zou hem tot liefde wenkken,
En tot minneplicht.

4. Indien den harder, die wel eer,
Op Ida, berg daar gy na zijt geheten,
Nu eens als Rechter was gezeten,
Gewis hy gaf u boven drien d'eer.
Den gouden appel zoutge alleen
Verkrygen, want hy Griekens ſchoon Heleen,
Om uw volmaaktheit zou geheel verachten.
En uw zongezicht,
Zou al zijn kracht verkrachten,
Door haar hemels licht.

J. Dullaert.

Toon : *Perjoſta die met trage.*

O Dianier, die 's morgens voor den dag,
Aan d'Amſtelſtroom uw grage ſchaapjens drijft;
Doen ik u laaſt aan d'Ygods boorden zag,
Daar Gratiaan uw Minnery beſchrijft;
Sloeg 't water door uw gloeyent oog aan brant,
En 't gras verdorde en wiert als droog op 't lant.

2.

De goude Zon die, al wat leeft, verquikt,
Bezweem voor uw klaar dubbel zonnenrat,
En Ericyn, die Goden heeft verſtrikt,
Bekeek haar ſchoonte in een klaar waterbat,
Maar doen zy zag dat gy veel ſchoonder waart,
Vloog zy, geſtoort, ten hemel van der aart.

3.

Zy riep haar zoon Cupid, die zelden mart,
En wenkten hem op Pindus top om hoog;
Die naakten dwerg, die groote helden tart,
Gewapent, met zijn kooker, pijl en boog,
En ſprak mijn Zoon, gaat ſchiet een ſchicht met ſmart,
In ſchoone Dianiers kriſtalle hart.

4.

Flux heeft de Min zijn pijllen rat gewet,
Doen hy de ſcharpſte op zijn geſpannen boog,
Die hy met kracht ſtijf uittrok, hadt gezet,
Sloeg hy op u zijn diep doorſtralent oog,
Om u heel wis te treffen in uw hart,
Maar door uw oog hy zelf geſchooten wert.

5.

Hy viel ter neêr, in 't vallen ſtak de ſchicht,
Zoo diep in 't hart van Venus blinde Zoon;
Hy zuchte ach, ach, ik viel haar veel te licht,
En ſloot zijn oog, de Moeder uit haar troon,
Dit zuchten hoorde, en daalde met 'er vaart,
Ten hemel af en vont hem bleek ter aart.

6.

Zy goot een ſap ten diepe wonden in,
En drukten hem aan hare roozemont;
Ach Moeder, riep hy flaautjes, kon de min,
Een wonden die hem met haar' oogen wont?
Doen ſweem hy weer, en Venus met een zucht,
Brocht hem van d'aart ten hemel door de lucht.

J. Dullaert.

Toon:

Toon : *La Moutarde.*

D'Edle wijn, dat helder druivezap,
Zet mijn hartje vreugde by en leven;
Maakt mijn geeſt en duffe zinnen rap,
Doet mijn ziel tot aan de ſterren ſweven,
Want mijn leven is maar doot,
Als ik Bachus droppen,
Mis in gulde koppen,
En mijn hart wort kout als loot,
Ik vaar dan op Cocyt in Charons boot.

2. Ja al lach mijn lichaam uitgeſtrekt,
En dat beyde d'appels van mijn oogen;
Waren met een wolk des doots bedekt,
Als een die de ziel al is ontvloogen,
Zoo mijn bleek beſturve mont,

Proefden Libers traanen;
Uit kriſtalle kranen,
Flux wiert ik weer zoo gezont,
Als een die nooit door qualen was gewont.

3. Laaſtmaal had de trotſe Deliaan,
My op 't ſtrafſte en 't alderſtuurſt bejegent.
Dies badt ik mijn Godt mijn Evan aan,
Die zielzoete plasjes in my regent.
'k Zag zijn godtheit in 't kriſtal,
Van de zilvre druppelen,
't Hartje ſtrax aan 't huppelen,
Riep; gezegende kom val,
Gezegent in mijn vroolijk druivedal.

4. 'k Hadt de Roemer naautjes uitgeveegt,
Of mijn min van 't Meisje was verſtooven,
Zy hadt voor Sileen de plaats geleegt,

Evoé

Evoé kan ſmert en pijn verdooven;
Pean maakt mijn ooghjens blint,
Dat geen maagdelonkken,
Cloris hart ontfonkken,
Ja hy achtſe als voor ontzint,
Die hem zoo los zoo dwaas in d'echt verbint.

5. Venus ſchicht, beſmeert met minvenijn,
Kan mijn hartje nooit zoo fel doen blaken,
Als een friſſe roemer delewijn,
Glyende door tanden keel en kaken.
Wie heeft ooit meer vreugt gepleecht?
't Zieltjen op de lippen,
Wil ten monde uit ſlippen,
Wijl mijn ſmaak de roemers leegt,
Ay, vrienden nu eens luſtig omgeveegt.

J. Dullaert.

La Valencienne.

ALs ik uw Rozemont,
Die met karsjens is omzet;
Maar genaak met mijne lippen,
Is mijn zieltje ſtrax in 't net.
In de netten die zoo ront,
Om uw blakende ooghjens ſtaan,
Ach mijn zieltje is al aan 't ſlippen,
Als ik raak uw kaakjens aan.

2. Ach wat een groote vreucht!
Zal het voor een minnaar zyn,
Die in zijn beminnende armen,
U zal drukken Catharyn.
Catharyn, wiens gulde deucht,
Als de goude Zonne ſtraalt;
't Kilſte hart kunt gy verwarmen,
Als uw oog maar neder daalt.

3. Ay, ſluit uw ooghjens toe,
Gy verzengt mijn ziel en hart,
Al mijn ingewanden gloeyen,
'k Sterf van enkle minneſmart.
Wreede zijt gy noch niet moe
Van my zoo te plagen? ach!
Al te wreet zijn d'yſre boeyen,
Die my drukken nacht en dag.

4. Zon duikt vry met uw licht,
In den blaauwen Oceaan;
Want hier blinkken klaarder Zonnen,
Als 'er aan den hemel ſtaan.
't Is dat flonkkerent gezicht,
't Geen in 't blankke voorhooft barnt.
Al uw klaarheit is verwonnen,
En verdooft door dit geſtarnt.

J. Dullaart.

Toon: *Hou Charon.*

'T Wert eenmaal tijt van ſcheyden en vergaren,
D'een Zeebaar ſlaat vervolgens d'andre baaren,
Zoo vliecht de tijt die nimmer ſtille ſtaat.
De vreugden die wy dikmaals t'zaam genooten,
En u noch my in 't minſte niet verdrooten,
Sturf vroeg te laat.

2. Wat hebben wy in zoete minneryen,
Elkaar geſtreelt, gekuſt, en dan by tyen,
't Vermakelijkſt genooten dat de min,
Op aarde kan een trouwe minnaar ſchenkken;
Uw vriendlijk oog, uw zuchten, lachen, wenkken,
Steelt yders zin.

3. Aſtré, als gy met opgeſchorte kleden,
Als een Diaan met my door 't velt gingkt treden,
Of menden op de wagen 't weeldrig paart;

Zag

Zag elk u aan voor d'eelſt' der Amazoonen,
Pentezilé, plach haar zoo te vertoonen,
By 't bloedig zwaart.

4. Ach als ik denk aan Voorburgs groene weyen,
Daar wy van 't paart, geſtegen, met ons beyen,
Neêrdooken dicht by d'edle waterkant;
In ſchaduwe en 't gelommerte van d'elzen,
Hoe zoetjes bluſchte ik toen met u t'omhelzen,
Mijn minnebrant!

5. Aſtré, helaas! ik moet u nu verlaten,
Door noot geperſt, maar nimmer zal ik haten,
U die my zoo veel weelde en welluſt ſchonk.
Schoon dat ik u mijn Engel nu moet derven,
Zal mijn gedacht' in uwe nooit verſterven,
Daar blijft een vonk.

Amanter.

GE-

GEZANGK.

Toon: *Je voudrois bien o Cloris.*

NEen Ermgaart neen, gy moogt'er tegenſtreven,
Ik zeg (en blijf 'er by) dat uw gebit,
Van parelen is aan elkaâr geregen;
En uw gezigt 't geen in een hemel zit,
Van wit Albaſt en blakende Robynen,
Twee Zonnen zijn die over 't aartrijk ſchynen.

2.

De dartle Min, die vlügge vlammeſtooker,
Trok doen gy met uw Valkoog waart ter jacht,
Een ſcharpe ſchicht, uit zijn vergulde kooker,
En ſpanden d'elpeboog uit al zijn kracht,
Hy ſchoot, als of hy doelden na uw leven,
Maar Pallas heeft den pijl ter zyd gedreven.

3. Waar

3.

Waar is mijn kracht, riep Venus blinde Jongen,
En trok zijn hair van boosheit uit het hooft,
Daar ik den Dondergodt meê heb gedwongen?
Zal deze Maagt (wie had dat ooit gelooft?)
Mijn macht beſpotten door een fiere loosheit?
Hy brak ſijn boog en pijllen doen van boosheit.

4.

Nu dat de Min geen kracht heeft u te dwingen,
Zijt gy, o Ermgaart, kouder als het ys;
Wanneer ik u van waré min kom zingen,
Ontvlucht gy my door boſſen wit en grijs,
Van winterſneeuw, beluſt op 't wilt te jagen,
O Ermgaard, zegh? wie zal u noch behagen?

J. Dullaert.

Toon:

Toon : *Gy Heiligheitjes die in bloemen.*

DE kronkelende ſwier van uw ſtrikdartle hairen,
Die langs uw ſchouderen, als goutdraat, ſwieren neêr,
O Hageroos, ſchijnt eer
Een Minnezee, die golft met Venus gulde baren.

2.

Uw blakende oogen, die mijn ziel in min verwarren,
Als goude Zonnen aan uw zilvren Hemel ſtaan,
Ik loof gy zijt Diaan,
Of zijt gy 't niet, gy zijt dan een van hare ſtarren.

3.

O purpre Roozemont, wie zouw voor u niet buigen?
Hoe lukkig zal hy zijn die u geniet tot loon!
O mont daar Minnegoôn,
Het Hemels Nektar en Ambroos uit koomen zuigen.

4.

Mijn ſchoone, die mijn hart geboeit hout aan uw hairen,
Wanneer uw harder hoort uw hemelſche muzijk,
Dan neemt zijn ziel de wijk,
En wil uit zijne mont in uwen boezem varen.

5.

Zing met uw ſchelle keel vol duizent nachtegalen,
Dat d'Echo weergalm op uw ſchelle en brave toon,
Tot dat al d'Akkergoôn,
Van vreugden hupplen in de Diemermeerſe dalen.

J. Dullaert.

Op een verwaande en opſnydende Dichter.

JAn roemt, en zweſt, en ſtoft altijt van zyne vaarzen,
En dat het aldermeeſt by die't het minſt verſtaan;
Hy trapt, hy ſtapt, met zijn bemorſte dichters laarzen,
Braveert de heldenſtijl van Maro en Lukaan;
Nu wil hy met Matthys om vijftigh guldens dichten,
Dan laakt hy Vondels werk, door een verkeerde zin,
Maar Jan, uw dicht is licht, het-komt ook van de lichten,
't Zijn winden in een net zy vliegen uit en in.

Amanter.

Har-

HARDERS GEZANG.

Toon : *Fillis quam Filander.*

CLoris, Fillis, en Dareide,
Silviaan en Dorilé,
Tirſis, Hemon, en Chrezeide,
Gratiaan, Amint, Aſtré,
Deifobus, en Diaan,
Silvia met Flaviaan;

2.

Gingen eer Apol zijn wagen,
Dreef uit Tethis glaze ſchoot,
Met Dorinde, al t'zaam beklagen,
Haar beminde Felix doot,
Die van Faunus was vermoort,
Om een beuzelachtig woort,

3.

Doen dees rouwſtoet was gekoomen,
Daar des Amſtels zilvre vliet,
Zijne zilvre blankke ſtroomen,
Door de Diemervelden ſchiet,
Bracht Dorinde deze ſtoet,
Daar heur Felix lagh in 't bloet.

4.

Pales had hem zelfs gedragen,
In den Tempel van de min,
Al 't geboomte ſcheen te klagen,
Om den Harder die zijn zin,
Buigen kon na yders wil,
Al 't gevogelte was ſtil.

5. 't Vee,

5.

't Vee, de Stroom, de Harders, ſchreiden,
Al de Veltgoôn kermden, dat
Het weergalmden door de weiden,
Tot de grooten Amſtelſtadt.
Fluit, en Hooren, Lier en Bom,
Van de Saters waren ſtom.

6.

Zelfs de felle Leeuwen ſteenden,
Om die braven Harders doot;
Lucht en aart zijn val beweenden,
Hy lach in Armydes ſchoot,
Met zijn diep deurſteken hart:
Al de Harders tot een ſmart.

7.

't Bloet liep uit twee diepe wonden,
't aangezicht was kout en bleek,
Over al geſcheurt geſchonden,
Dat het hooft, geen hooft geleek,
't Hair vol bloet, ſtont over ent.
Tekens van zijn droeve ellent.

8.

Ach! begon Dorind te klagen,
Felix ziet uw tweede ziel,
Ziet uw hoop uw welbehagen,
Daar uw trouwe zin op viel,
Nu van droefheit ſmelten; ach!
Ik beklaag die droeve dag.

9.

Dat Silvaan uw moet aanhiſten,
Tegens Faunus dat gedrocht
Daar gy al te vry meê twiſten,
't Geen u heeft ten val gebrocht,
Dog 't zijn gooden maar in ſchijn,
Die den menſch zoo bitter zijn.

10.

Felix zoo gy in de weyen,
Van het zalig zielen velt
U vermaakt, gy hoort geen ſchreyen
Van haar die vaſt d'uuren telt,
En verlangt by u te zijn,
Om te wezen uit dees pijn.

J. Dullaert.

Wyze: *La Cardinale.*

LAaſt als Venus wufte blinde Zoon,
Zijn koker hadt geladen;
Daalden hy uit 's Hemels hooge troon,
By Tirus waterbaden;
Onder ſchaauw van bladen,
Daar Apol, de broeder van Latoon,
Ter ſluik zijn min verzaden.

2.

Hy hadt zijn Leukotoé gevat,
Omhelſt met bey zijn armen;
Zuchtende, och mijn lief, mijn lieve ſchat,
Ach wilt u doch ontfarmen,
Over my erbarmen;
Zie, ik ben de Godt van 't Zonnerat,
Die 't aartrijk komt verwarmen.

3.

Pallas is mijn zuſter en Diaan,
Uit Jupyns bloet geſprooten,
Hy heeft in gedaante van een Zwaan,
Wel Ledaas min genooten,
Zult gy my verſtooten?
Dan zal ik het aartrijk van de Maan,
En van mijn licht ontblooten.

4.

Maar de Maagt bleef even ſtuurs en koel,
Gelijk de Beer in 't Noorden;
Als 't kriſtal van een bevrooze poel,
Wanneer de groene hoorden,
Die het oogh bekoorden,
Zijn verdort van 't Levendigh gevoel,
En door de kouw verſmoorden.

5.

Maar de Min trok doen een pijl heel ſpits,
Uit zijn vergulde kooker,
En, door 't groen, ſchoot hy die vlugge flits,
Een rechte vlammeſtooker,
Die gelijk een mooker,
't Harde hart verſmeden, eerſt zoo bits,
En al haar fierheit dook'er.

6.

Zy zeeg neêr op Febus Zonneborſt;
En zuchten; wreede Goden!
Hebt gy my verwonnen door de vorſt
Der liefden, al te ſnooden,
Koſt gy my niet dooden?
Want myn hart, nu heet, na liefde dorſt.
Doen heeftz'er mont gebooden.

7. Maar

7.

Maar de Godt die 's Hemels blauwe trans,
Verheerlykt met zyn ſtralen;
Ley van 't hooft zijn gulde Zonnekrans,
Sprak ſchoone, laat nu dalen,
Hoogmoet, 'k zal verhalen,
Hoe Euroop gewaagt heeft deze dans,
Op Tetis blaauwe Zalen.

J. Dullaert.

GEZANGK. Toon: *La Suedoize.*

DE Minnegodt,
Voor wie het al moet zwichten,
Zelfs Febus, Godt der lichten,
Ja Plutoos wreede Hydraoth;
Moet buigen voor het fier gelaat,
't Geen Junoos heerlijkheit te booven gaat,
In edle deftigheit;
Laat Paris richten,
Ermgaarts Majeſteit

2.

Hadt, booven driên,
Gaan met den appel ſtryken,
(Wie zouw daar voor niet wyken?)
Indien hy haar maar hadt gezien.

Natuur,

Natuur, als zy gebooren wiert,
Brak, doen zy zagh dees ſpruit zoo ſchoon verſiert,
De vorm (en 't moſt geſchiên)
Om geen gelijken,
Meer van haar te zien.

3.

De Zon, de Maan,
Die heldre Star in 't Noorden,
Die Jupiter bekoorden;
Caliſte, ſchoonder als Diaan;
Zijn alle zonder wedergâ.
Zoo doet mijn ſchoone meê die geen genâ,
Dan uit verdienſt betoont,
Geveinſde woorden
Heeft zy nooit beloont.

4.

Laaſt als het licht
Van Hymen was verdronkken,
Daar Pafos Zoon de vonkken,
In 't hart meê van de Minnaars ſticht;
En heel de hemel ongeruſt,
Om dat de Minnetoorts was uitgebluſt;
Vrees niet, riep doen Diaan,
Want Ermgaarts lonkken,
Steeken 't alles aan.

5.

Flux is de Min,
Met zijne Toorts gevloogen,
En ſtakze aan bey haar oogen,
De vlam die vloog'er daadlijk in.
Vrouw Venus nam haar Roozekrans,

Van

Van blijtſchap (zoo vol luiſter en vol glans)
En gafz'er tot een loon.
Wie uit den hoogen,
Kreeg ooit ſchoonder kroon?

6.

O Erremgaart,
Kunt gy het al ontſteeken,
Zelfs koude Waterbeeken?
Zoo zijn de Goôn uw' min maar waart.
Is 't wonder dat ik dan verſmelt,
Gelijk een droppel daauw op 't grazig velt,
Door 't hete Zonnelicht,
Voor 't brandent teeken,
Van uw Schoon gezicht?

J. Dullaert.

Wyze: *'k Heb menigh pint en kan.*

LAat andren in 't Salet,
Daar dartle Juffers zijn,
De ſchoonſte maaghden zoeken;
Wier kaakjens zijn bezet,
Om helder blank te zijn,
Met pleiſters, zwart uit doeken
Geſneden, lang en ront,
Als Starren, Zon en Maan,
Die by den grooten Hont,
Hoogh aan den hemel ſtaan.

2. Ik lach met al 't gevry,
En Venus jankery,
Daar ſleehthooft wert geſchooren;
Van kleuters, trots en prat,

Die

Die naulijx weten dat
Zy eerſt de werelt hooren.
Ik min een ander wit:
Mijn lief is my nooit wreet,
En ſchort my dat, of dit,
Nooit ſpotſe met mijn leet.

3. Ik ben niet los noch licht,
Of al te vaſt verplicht,
'k Lief t'effens veel meeſtreſſen.
Mejuffer Delewijn,
Gebooren aan den Rijn,
Is een van mijn godeſſen;
Zy draagt om haren hals,
Een ſnoer van paerlen mals,
En flikkert in elx oog,
Gelijk een regenboog.

4. Gy legt Rinkhouwerin,
Zoo diep in myne Zin,
Als 't Meisje van de Moezel;
Of 't Nekkers aardig dier,
Wiens kaakjens zoet van zwier,
Zoo lekker zyn en poezel.
O Bacherachſe maagt,
Uw purpre roozemont,
Die yders oog behaagt,
Heeft my zoo vaak deurwont.

5.

En wie zou 't hemels kint
't Geen voortvliegt ſoo geſwint
Het Meisje van de Loire
Door haar beleeft gelaat,
En aangename praat,
Tot liefde niet bekooren?

De Roſne, Saöne en Sein,
Drie Juffertjes niet klein,
Van macht en heerſchappy,
Bemin ik haar livry.

6.

Dit zijn de Juffers daar,
Ik nu zoo menig jaar,
Mijn tyt by heb verſleten.
En zal de zoetigheit,
Van yder brave meit,
Mijn leven niet vergeten.
Noit leef ik ongeruſt,
En evenwel myn Min,
Wert nimmer uitgebluſt
Maar neemt ſtaag nieuw begin.

J. Dullaert.

Toon: *De Minnegodt voor wie het al.*

WAar heen mijn hart,
Waar went gy uw gedachten?
Voor wien ſtort gy uw klachten?
Terwijl men ſpot met uwe ſmart;
Loopt vry aan d'oever van de Zee,
En klaagt uw noot de baren, die de Rhee,
Staag met heur golven ſlaan,
Zy zullen 't achten,
Minder als de Maan.

2.

Bewaar het nat,
't Geen gy, vergeefs, doet vlieten,
Ay laat de moet niet ſchieten,
Hy heeft u niet berooft uw ſchat.

Die gy het waarſte op aarden hout,
Zijn mont heeft u maar voor de Goôn getrout.
Hy brak zijn dieren eedt;
't Zal haar verdrieten,
Hy zoo valſch die deedt.

3.

Kom Dondergodt,
Schiet uwe blixemſtralen,
En laatze nederdalen
Op hem die met zijn eeden ſpot.
Barſt aarde, ſpar uw kaken op,
En zwelg hem levendig in uwen krop;
En zendt hem droevig daar
De ſchimmen dwalen,
Met een droef gebaar.

Amanter.

Toon : *La Princeſſe nouvelle.*

ERmgaart wuft en dartel dier,
Die door boſſen ruigt' en heggen,
(Ongequeſt van 't minnevier)
Snel vervolgt het ſchuwe wilt;
Daar gy menig pyl op ſpilt,
Al de vryers dart ontzeggen,
En braveert met Pallas ſchilt.

2.

Zyn de pylen, ſcherp van punt,
Koorden, ſtrikken, boogen, netten,
En al 't geen de Jachtlift munt;
Op het wilt zoo ſchuw van aart,
U zoo aangenaam en waart.
Als de zoete minnewetten,
Die twee zielen t'zamen paart?

3. Hoort

3.

Hoort gy liever het gebas,
Van de brakke en ſnelle winden,
Die door 't woeſte wout zoo ras,
't Wilt vervolgen op het ſpoor,
Als de droeve klacht die door,
Minnaars, die zoo trouw u minden,
Uitgeſtort zijn voor uw oor?

4.

Kan een friſſe jongelingk,
In het bloeyen van zijn jaren,
Die nooit min ter herten gink,
En door u betovert wiert;
U dan niet bekoren? viert,
Gy daar maar Diaans Autaren,
En het woeſte bosgediert?

5.

Zijt gy ſtraffer dan de windt,
Die zoo bar blaaſt uit het Noorden?
Ongevoelig harders kindt;
Heeft de Min op u geen vat?
Blijft gy eve trots en prat?
Lacht gy om gebeên en woorden,
Van de liefde hoog geſchat?

6.

Loop dan troſſe en fiere maagt,
Over bergen, diepe dalen,
Tot Cupid' u eens belaagt,
En uw met zijn pijl deurwont.
Dan zal uwe preutze mont,
Klagen over Venus qualen,
Spreken uit een andre gront.

F. Dullaert.

Son-

Sonnet aan Mejuffer E. K.

INdien Godt Jupiter my zijnen tafel boot,
Die overvloedig is met alles overladen,
En ſchonk my nectar, daar de Goôn hun meê verzaden,
En ambrozijn, het geen den menſch vrijdt voor de doot;
Noch koos ik liever uw ſneeuwitte roozeſchoot,
Daar ik zoo dikmaals my in weelde en welluſt baden,
Dan al de gaven, die de Vader der genaden,
Zoo rijkelijk bezit in 's hemels ſtarrekloot.
Mijn lief, mijn ziel, mijn hart, eer dat ik u wou miſſen,
Veel liever zoude ik dan, in duiſtre duiſterniſſen,
Door brengen 's levens tijt, en ſterven zoo met pijn.
Want als ik, maar een dag, uw zoet gezicht moet derven,
Dan doet my d'achterdogt, wel duzent dooden ſterven,
Hoe kander grooter ſtraf voor my op aardt dan zijn?

Amanter.

Minne-klacht, aan CELESTYNE.

Toon: *La ducheſſe.*

WAt jaagt u dus verkoore Maagd?
Wat argwaan heeft uw goedig brein bekroopen?
Wat doet u loopen
Daar u niemand jaagt?
Kan u dan zo miſdoen mijn minne-hitte,
Dat gy ter kaamer gaat alleenig zitte?
Die Kaamer zal niet bluſſen
Mijne minne-tocht,
Die ik door zoete kuſſen
U in 't harte brogt.
O neen mijn ziel, die my beviel,
De Liefde eyſt ons beyden
Wilt dan van my niet ſcheyden
Nu ik voor u kniel.

2.

Gy weet, hoe gy een diepe wond
Door 't lonkken van uw eerbre gitte oogen,
O groot vermoogen!
In mijn boeſem zond.
Ik kon de ſtraalen van uw oog niet weeren,
Waar door mijn ingewand heel moet verteeren.
O Gooden wat al pijnen
Voel ik in mijn hart!
Geeft zy geen medicijne,
Wis ik ſterf van ſmart.
Hoe prangt de min mijn ziel en zin!
Hoe voel ik my beſtreeden!
Ey laat doch mijn gebeeden
In uw boezem in.

Bezie mijn Ampt en Eere-ſtaat,
Waar door ik u in 't huwlijk kan verheffen,
Wilt dit beſeffen
't Is u eygen baat.
Men zal u my te wil eerbiedig vieren,
En my weer u te wil met roem verſieren.
Schoon gy my ſchijnt te haaten
En zo vlucht voor my,
'k Zal u doch noyt verlaaten,
Maar ſtaag blijven by.
Toon dan genâ, eer ik vergâ,
En heb eens meedelijden,
Eer gy door tegen ſtrijden
Doet u eygen ſchâ.

Meditando.

JOAN. BLASIUS, Adv^t.

Aan

Aan CELESTYNE.

Toon:

Courante la Bare.

MY blijft de min dan eeuwig by
En is niet uyt mijn jeugdig hart te roeyen,
Door liefde quaal ſchijn ik te bloeyen
En liefde ſchijnt te bloeyen ook door my.
Ik maakt' een wondje met mijn Tong,
Die ik door Tong en Oog weêr zelf ontfong,
Ik meende van de liefde vry te leeven;
Maar moſt terſtond
Mijn Hartje geeven
Die my had gewond.

2.

Ik gaf mijn hart dan willig heen
En offerde mijn heel aan mijn beminde,
Mijn dwaalend hart zocht zich te binde,
Met zulk' een die my ongebonden ſcheen.
Ik breng ter wille van dat Lief
In ſtilheid voedſel aan mijn minne-grief.
Al mijn vermaak beſtaat dan in gedachten,
By dag en nacht
Moet dat verzachten
Mijne minne-klacht.

3.

Mijn Lief is my doch niet zo wreet
Of toont meêlyden met mijn minne-quaalen
Wen ik een diepen aadem haale
Word het gezicht uyt deerenis beſweet.

Wat

Wat hulp is dan voor ons bequaam,
Nu onze zieltjes bey zo ſtemmen ſaam?
Het Huwlijk kan alleen die ſmert verzetten,
Laat u dan raân,
En na de wetten
Vang dat met my aan.

Meditando.

JOAN BLASIUS Adv^t.

Aan

Aan CELESTYN.

Toon: *Valenciene.*

EEr ik ô CELESTYN
Uwen drempel had betreên,
Was ik noch geheel mijn eygen
En geen min had my beſtreên.
Ik vernam geen minne-pijn
Noch een Maagdlijk minne-doel;
Voeld' ik my tot minne-neygen
Flux verzett' ik dat gevoel.

2. Maar nu ik d'eerſte-maal
Dees gelukkig' eer geniet,
Dat ik hier mag by u zitte,
Is mijn tegenweer om niet.

Of

Of ik loop, of ren, of dwaaal,
Min t'ontvluchten is nu mis,
Nu mijn boezem voelt een hitte,
Die door u maar lesbaar is.

3. Die brand is niet genoeg,
Die gy noch ſtookt heeter aan
Wen ik zoek die ſnoepperyen
Die de Liefde my komt raan,
Wen ik mond aan mondje voeg,
En mijn handjen aan uw kin,
Dan beleef ik gulde tyen
Tot een voedſel van mijn min.

4. O Goôn! hoe meenig kus
Kleeft met lieffelijkke geeſt,
Ons dan weerzijds op de lippen
Die de ſmart van 't hart geneeſt.

In zulk zuiver min-geblus
Is het wonder dat terſtond
Onze adems niet en glippen
Uit de een in d'ander mond.

5. Stof niet Endimion
Op de Liefde van Diaan:
Uwe moet voor d'onze wykken.
Als ons kusjes overgaan.
Leef dan lang, ô ſchoone Son,
Tot wy dragen d'echte ſtrik.
Laat ons ſaam in liefde prykken,
En leef zo verlieft als ik.

Meditando.

BLASIUS.

Op

Op de

Vryſters zonder Vryers.

Aan Filarkt.

VAn de Ganzen die d'er quaakklen
Raakt de Boer het eerſte van.
Vryſters die beſt kunnen kaakklen
Raakken 't eerſt ook aan de man.
Die haar koopen zijn Bedyers.
Wel te recht dan weet *Felarkt*,
Dat de Vryſters zonder Vryers
Zijn gelijk een Ganzemarkt.

Meditando.

Een Witte en Roode Roos, aan CELESTYNE.

Toon: *La Reyne du pré.*

SChoone Engelinne
CELESTYN, zie daar
Zijn twee *Roozen*; binne'
En ook buyten, na het jaar
Zult gy d'Eene *Rood* bevinne'
Maar de Tweede *Wit* en klaar.

2.

Als gy ziet na waarde
Eerſt de *Witte*, keur
Of ik dan niet aarde
Met mijn weezen na die kleur,

Sint

Sint dat ik de min vergaarde,
En om U die bragt te veur.

3.

Als gy ziet de *Roode*,
Denk dan eens met ſmart,
Dit's de verw, ô Goode!
Van mijn ſlaaf en minnaars hart;
Nu hy, volgens mijn geboode,
Is in 't minnevuur verwart.

Meditando.

BLASIUS.

Aan CELESTYNE,

Mijn oogen met haar handen bedekkende.

Toon: *Als Garint.*

CELESTYN, wat reeden port u, zegt,
Dat g'uw handen bey op mijn oogen legt,
En my geheel verblind?
Mijn Zon
Gemint
Van dat ik minnen kon,
Verblind my niet geheel;
Te veel,
Verdooft gy mijn gezicht,
Mijn Licht.

2. Ik

2. Ik beſpeur waarom gy my zoo blind,
Gy bemerkt nu al, dat gy my verſlind
Met uw gezichje, ja.
Gy denkt,
Schoon ſpa,
Hoe my uw ooghlicht krenkt.
En dat ik niet meer mag
Dien dag,
Als al te ſwak, met zien
Beſpien.

3. Engelin, dit is de rechte vond,
Gy hebt eerſt mijn hart, ziel en oog gewond,
Nu maakt gy my heel blind.
Ay my!
Gy vind
Dat ik ellendig ly.

Ik ben nu als de min,
Van zin.
De min, als Venus kind,
Is blind.

Meditando.

J. BLASIUS, Advt.

VERTREK
van CELESTYNE.

Toon: *Courante Simple.*

VAar wel mijn Lief, mijn ſchoone Zon,
Die my door uw bevalligheyd verwon,
Ik trek dan op van Amſtel en van Y
Weer na den Haag, al valt het ſwaar voor my.

2. Hoe

2. Hoe gaaren wild' ik waarde mijn,
Dat ik noch langer hier mocht by u zijn,
Tot gy verzeekert waart van al mijn min,
Die ik om uwent wil in't harte vin.

3. Ik ſweer, dat ik hoe langs hoe meer,
In mijn gedachten u ootmoedig eer:
Mijn hart het auter is daar ik na plicht
Het offer van mijn trouwe min op ſticht.

4. En ſchoon gy zijn moet uit het oog,
Uw weezen uit mijn hartje nimmer vloog.
Uw Beeltenis, waar op ik ben verlieft,
Is al te diep in mijn gemoed gegrieft.

5. De ſtraalen die God Phœbus ſchiet
Des morgens vroeg hier in dit weerelds niet,
Zal ik aanbidden en my beelden in,
Dat dat uw lonkken zijn, mijn Ziel-godin.

6. Ik min u dan ſtantvaſtig voort,
En blijf by d'eeden die gy hebt gehoort,
En wenſch, dat my den Hemel daadlijk ſchen,
Zoo 'k eeuwigh niet uw trouwe minnaar ben.

7. Gy Lief, waarom ik heb gebeên,
Blijf ook getrouw in uw genegentheên.
Ik bid, dat gy die gunſten niet verſchooft,
Die gy uit wedermin my hebt belooft.

8. Vaar wel mijn Engel, vaar dan wel,
In wiens gedachten ik mijn liefde ſtel.
Denk CELESTYNE met dees laatſte kus
Aan

uwen ſlaaf

en Minnaar

BLASIUS.

Op

Op een blaauw Oog.

EEns floeg ik Hageroos, door minnenijt vervoert,
De Min weerhielt mijn handt, maar d'afgunſt, fel in't woeden,
Was liefde veel te gaauw;
Dies wiert haar oogje blaauw,
O Slag, die ik op aart nooit kan, noch ſal vergoeden,
Want d'afgunſt dee't in ernſt, en liefde maar in boert.

Amanter.

Courante Papekop.

Z
Ult gy eeuwig van my vluchtē, Stuurſe Veltgod-
din? Veracht gy dan zoo 't zuchten Van mijn
trouwe min? Moet ik dan al levend ſterven vol van pijn en
ſmert? Ach mijn hart, dat wert, door achterdocht ver-

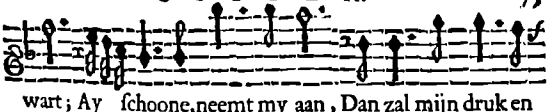

wart; Ay ſchoone, neemt my aan, Dan zal mijn druk en

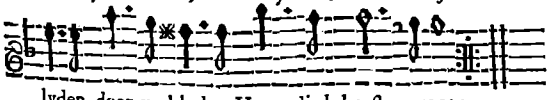

lyden, door verblyden, Vreugdigh haaſt vergaan.

2. Erremgaartje, mag het wezen,
Weeſt uw lief getrouw;
Ay wilt zijn wont genezen,
Door de hemeldouw,
Die uit uwe lippjens vloeit vol hemels ambrozijn;
't Is een mijn, vol wijn, daar ſchoon'er paarlen zijn,
Dan Ganges vloeden geeft;
Mijn zieltje ſmelt in liefde, die 't doorgriefde,
Als 't aan 't montje kleeft.

3. Maar mijn geesje ſmelt tot water,
In uw roozeſchoot.
Helaas! mijn lief wat baat'er,
Hullep voor de doot?
Wie is ooit te beurt gevallen zulk een heerlijk graf?
Die de ſtraf, der ſtaf, daar Jupiter, niet laf,
De menſchen mede ſlaat,
Wanneer zy 't oude bootje, van 't nors Gootje,
Vol van zieltjes laad'.

4. En als ik uw ſchoone boeſſem,
Blanker als albaſt,
Of witte lelibloeſſem,
Met mijn vingers taſt.
Zijn mijn geesjes opgetoogen in God Jupijns troon,
Daar de Zoon, der Goôn, en haar die ſpant de kroon,
Van alle wert ontzien,

Hoe-

Hoewel hy u vermoogen, door ſchoone oogen,
Moet uit vrees ontvliên.

J. Dullaert.

Aan Hageroos.

GY zweert my, ſchoone, dat geen Mavors, geen Jupijn,
Geen Febus, geen Merkuur, u kan tot minne lokken;
Heeft Bachus Impoſtheer, of knecht daar van, de ſchijn
Van meer, als een der Goôn des hemels, aangetrokken,
Doen hy u ſtreelde in ſpijt van Juno, d'echte vrouw?
Hebt, Hageroos, dan vry van zulleke eên berouw.

Amanter.

Bal-

Ballette du Hay.

V
Enus, moeder van de Min,
Wilt mijn ſtraffe Bos- godin
Met uw minne-blixem treffen, dat Haar klontrent harte-
bloet, eenmaal vat, 't Geen 't hart ontfonkken doet,

Als

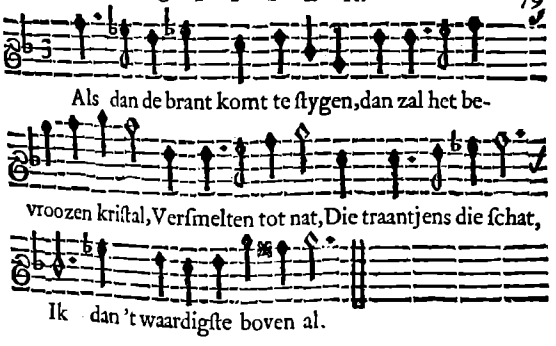
Als dan de brant komt te ſtygen, dan zal het be-
vroozen kriſtal, Verſmelten tot nat, Die traantjens die ſchat,
Ik dan 't waardigſte boven al.

2.

Z' is veel ſtraffer dan de beer,
Die in 't barre Noort zoo veer,
Zwaait den bevroozen koude kegelſtaf,

Die

Die d'opperſte Jupijn,
Hem zelfs gaf,
Om eeuwig fel te zijn.
Nooit neigtz'er altijt doove ooren,
Na droevige Minneklacht,
Die rotzen van ſteen,
Tot meêly zouw kneên,
Maar het ſchijnt zy 't alles belacht.

3.

Had zy Venus Roozen hoet,
En de gordel, die haar doet
Zoo heerlijk blinkken in der Gooden oog;
Of Pallas ſchilt en ſpeer,
Of de boog,
En pijl, Diaans geweer;
Dan zoud haar een yder achten,

Een

Een van dees godtheyt te zijn,
Want zy toont alleen,
Meer ſchoont' dan die geen,
Die Paris op Ida gaf d'eer.

J. Dullaart.

Wyze: *Wert dan nooit uw ſtraf gemoet?*

PUrperroode Roozelaan,
Vol van aangenaame geuren,
En verquikbre hartekleuren,
Uw met mirth' beſtrooyde paân,
Heb ik menigmaal betreden,
Duzent reyzen door gegaan;
't Zy Appollo zonk beneden,
Of den uchtent voerden aan.

2. Schelle nachtegalen, gy,
Die zoo vroolyk in de bladen,
Zonder droeve druk beladen,
Spot met 's minnaars ſlaverny;
En gy zilvre beek, wiens ſtroomen,
My zoo dikmaals zagen gaan,
Droevig, vroolyk wederkoomen,
Van daar Venus Roozen ſtaan.

3. Gy hebt beiden, in de nacht,
(Och wie kan de min ontvluchten?)
My zoo dikmaals hooren zuchten,
Klagen droeve minneklacht;
Dat gy, door myn ſmart bewoogen,
My, gelyk als d'Echoos deên,
Antwoorde; ach! zy ſluit haar oogen,
Ermgaarts hart is hart als ſteen.

4. En myn overdroeve luit,
Die zoo vroolyk pleech te quelen,
En van Hymens vreugt te ſpelen,
Hoe dat Pafos wiert de bruit;
Mengt haar ſchorre en nare toonen,
Onder deze Rouwparty,
Zoo bedrukt, dat Cybles Zoonen,
Klagen om myn ſlaverny.

5. Maar myn wrange laangoddin,
Sluit haar venſteren, haar ooren,
Wil niet na myn klachten hooren,
En belacht myn trouwe min;
Dog ik hoop dat Cupids ſchichten,
Dat verſtaalt en trots gemoet,
Nog eens buigen zal, doen zwigten,
Nedrig kuſſen Venus voet.

J. Dullaert.

H
Aar lichaam net beſneden, Haar wel-gemaakte
Haar roode tepeltippjens, Twe marmre minne-
leden, Haar brave en kuyſche zeden, Haar
klippjens, Haar purper- roode lippjens, Die
boezem appel- ront;
hebben my deurwont;
En haar blixem ſtralend' oogē, Die
geeſtig

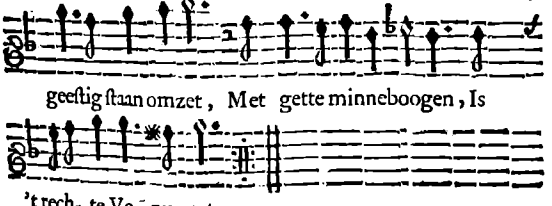

2. Haar kronkelende haaren,
Als zilvre waterbaren,
Die Venus Zoon voor ſnaren,
Bruikt op zijn taje Boog;
Zijn ſtarker dan de boeyen,
Die 't jeugdig hart doen gloeyen,
Wanneer de min komt groeyen,
Door een bekoorlijk oog;

En haar welgemaakte handen,
Raakt zy my maar eens aan,
Doen 't hart veel felder branden,
En als het ſneeuw vergaan.

3. Weg Flora met uw Roozen,
De roozen die by poozen,
Op hare kaakjens bloozen,
Verdooven al uw glans.
Geen verf kan die gelijken.
't Moet alles voor haar wijken,
Vrouw Venus zelfs moet ſtrijken,
Met hare roozekrans.
En ik bidt van ver haar ſtralen,
Zoo vol van godtheit aan,
Zoo zy die niet laat dalen,
Is 't heel met my gedaan.

J. Dullaert.

Sarbar-

Sarbande.

A
Ls ik mijn leven, Om u heb be- geven, Zijt
Moet ik dan lyden, Om u te verblyden, Ik
gy dan, o wrede, voldaan? En daal heen, Na beneên,
zal dan uw luſten verzaân. Die het zwaart, Op der aart
Op de ſchreên, Van zoo veel helden,
Nimmer ſpaart, Maar neder velden.

2.

Wilt my, o ſchoone,
Maar die gunſt betoonen,
Wanneeer ik begraven wort;
Dat g' uit uw oogen
Zoo groot van vermoogen,
Een eenig vocht traantje maar ſtort.
Dat zal my,
Nu ik ly,
Vrolyk, bly,
't Hert nog verquikken;
Denkken doen,
Hoe g' in 't groen,
Met een zoen,
Pleeg te verſtrikken.

3.

Dat natte traantje,
Uit het gette kraantje,
Zal dringen door 't marmere graf;
En door myn lippen,
Ten monde in gaan glippen,
Daar 't zieltje het lichaam begaf.
En het lyf,
Kout en ſtijf,
(Hoe men 't vrijf,)
Adem in blazen;
Als het licht,
Wiens gezicht,
't Leven ſticht,
En 't al komt azen.

J. Dullaert.

Toon: *Sluit, ay ſluit uw oogen.*

ALs ik met myn Engel,
Streel, omhels en kus,
En myn beentjes ſtrengel,
Om haar beentjes, ſus;
Roept zy my dan lachend toe,
Hooger niet, ſtil; houw!
Venus Zoon dien bengel,
Brengt 'er veel in rouw.

2. Neen myn Filidaatje,
Roep ik dan weerom:
Zoetert, ay wat praatje!
Waarde zieltje kom,
Geef uw Cloris eens een kus,
Met die roozemont,
Die een daauwig blaatje,
Tart in d'uchtent ſtont.

3. Onder deze kluchjes,
Looſt myn dartel dier,
Hete Minnezuchjes,
Tekens van het vier,
't Geen haar blankke boezem blaakt,
Ziet my lachende aan.
Venus uwe vruchjes,
Koomen dier te ſtaan.

4. Ik, van liefde dronkken,
Werp haar dan ter neêr,
Kus haer dat de vonkken,
Vliegen heen en weer,
Die Cupido ſtuiven doet,
Uit het Ledikant;
Wyl ik door haar lonkken,
Heel tot aſch verbrant.

J. Dullaert.

Toon:

Toon: *Als ik uw Roozemont.*

WAt is 's menſchen leven,
Als een lichte waterbel?
Die door wint wert op gedreven,
Nu wat langſaam, dan weer ſnel;
Als een rook en miſt en damp,
Als een fakkel, als een lamp,
Als een webbe t' ſaam geweven,
Van ellenden, vreugt en ramp.

2. Of, gelyk de dagen,
In de blijde Zoomertijt,
Nu vol donkre regenvlagen,
Eer Apol de Wolken ſplijt,
En zijn ſtralen ſchiet op d' aart,
Als de lucht wert opgeklaart;
Of gelyk men ziet verjagen,
Rijp en vorſt als d' aart veraart.

3. En gelyk de baren,
Van de ruſtelooze Zee,
Die onzeker wort bevaren,
Na een onbekende Reé;
Als de wiſſelbare Maan,
Die, nu afgaat, dan weer aan,
Als de geen die blint haar ſtaren,
In de glanſſen van Diaan.

4. Wie zal vertrouwen,
Dan nog langer op zijn jeugt?
En verwaandt een hoope bouwen,
Op zijn wetenſchap en deugt?
Op zijn wijſheit, op zijn kracht?
Op zijn ſchoonheit, op zijn pracht?
Alles wert ter neêr gehouwen,
Door de doot ten val gebracht.

J. W. D.

Rey van Weeskinderen.

Wyze: *O Kersnacht.*

KEER.

AY zie de lucht in 't ooſten bloozen,
Gelyk als purperroode roozen
Hoe ſchoon blinkt nu de morgenſtont!
Wat voert den dag, door 't ſtil gewemel,
Zoo heerlijk aan den heldren hemel!
Wat blaatſe een geur uit haren mont!

TEGENKEER.

Het is den eerſten dag der dagen,
Daar in onze ouders dikmaals zagen,
Verjaren 't lang gewenſchte jaar;
Godt doet dien dag, tot vreugdeteken,
Zoo helder door de Wolken breken,
Begroetze met gezang en ſnaar.

KEER.

KEER.

Is't geen gewoonte by de menſchen,
Dat zy elkanderen nu wenſchen,
Geluk en heil en zegen, eer?
En d'oude zonden, in dees dagen,
Gelyk een Peſt van haar verjagen?
En roemen Godt der heeren Heer?

TEGENKEER.

Niet beter kan men hem belyen,
Bedankt ook deze Burgerryen,
Voor hare gaven, ryk, en groot,
Die zy mildadig aan uw offren,
En ſtorten uit heur rijke koffren,
Barmhartig in uw wezeſchoot.

TOEKEER.

De hemel wil haar dat vergelden,
Wy willen, loven, danken, melden,
De deucht van onze Burgerry;
Barmhartig zijnze tot den armen,
d'Almagtige wil haar beſcharmen,
En ſtaan haar veſten eeuwig by.

Amanter.

Graf-ſchrift, voor de Getrouwe Minnaar K.

HIer ruſt hy, die geen ruſt koſt vinden
Op aarde, of op de brakke Zee,
Noch inde Gunſt van zijn beminde,
Daar hy zoo wreede pijn om leé.
Geen varre af geleege kuſten,
Ja zelfs den Grooten Oceaan
Had kracht, dat hy zijn vlamme bluſten,
Maar heeft hem tot zijn end gebraân.
Gy die dit leeſt, zeght, deeze Minnaar
Die bracht zijn Trouwheyt, inden druk.
De Min die was zijn overwinnaar,
En roofden hem het aarts Geluk.
Zeght noch, medoogent met al zijn geleên verdriet,
Ondankb're Minnares, gy hebt zijn beenen niet.

Catharina Queſtiers.

Wyze: *La Coquille.*

E
Rremgaart kan ik u niet bewegen,
Kan uw hart, door zulk een dierbre regen,
Door mijn einde- loos geſchrey?
Niet vermurwen? hoe ik vley,
ſucht, of ween, of klaag, of bidt, is 't al verlooren?
heeft

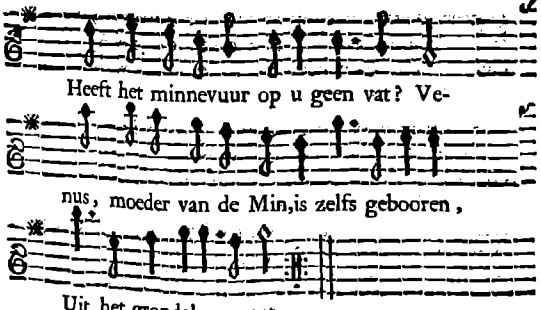

2. Zouden wel mijn natte traantjens dooven,
't Vier 't geen in uw boezem leit?
Neen dat kan ik, nimmer, nooit, gelooven,
Want al 't geen ik heb geſchreit,

Is geen Water, nat, maar niet als Zwavelvonkken,
't Geen mijn blakent hart zoo fel doet braân;
Cypris minnevlam heeft nooit de Zee verdronkken,
Maar ſtak zelfs de golven aan.

3. En hier by verſtrekken mijne zuchten,
Voor een ſtooker, voor een wint,
Om de brant, gelijk in dorp-gehuchten,
Voort te jagen, ſnel, gezwint;
Maar het ſchijnt ('t is vreemt) dat al wat andre helpen,
Is aan u al tegen de natuur;
Wondende doet gy, gewont, uw wonden ſtelpen,
En van water maakt gy vuur.

4. Wat zal ik, zeg wrange Nimf, dan maken,
Om u eens, in 't ongevoelig hart,
Door mijn trouw, te treffen, te geraken,
Dat gy eens bewoogen wart?

Schoone,

Schoone, wilt uw ſlaaf, uw minnaar, maar gebieden,
Om den drie gekopten helſchen hont,
('k Zweer u by den Zwavelpoel het zal geſchieden)
Te gaan doôn op Plutoos gront.

J. Dullaert.

Op een Tekeningh van Nicolaes van Helt Stocade, daar Mercurius, de Schilderkonſt in ſpijt vande Nijt, ten Hemel voert; In het Stamboek van den Geeſtrijken RYCKART HUBIEN.

DEr Gooden Tolk, die voert Pictura door de Wolken
In ſpijt der bitze Nijt, die 't hert van droefheit knaagt,
Laat vry de Gieregaart, doorgraave Plutoos kolken:
Geen meerder Schat als Kunſt, die my op aard behaagd.

Catharina Queſtiers.

Aan een Wasverkooper.

EEn Snyder quam, niet lang geleden,
Des avonts op den Vijgendam,
En zag, van verre, komen treden
Een Heer, zo 't ſcheen, voor wie een vlam
Van brandent Was, wiert voorgedragen;
Den Snyder naderden en zag,
(Hy ſtont verzet, verſtomt, verſlagen,
En borſt op 't einde uit met een lach.)
Dat Heerſchop Peterus, den ſmelter
Van Was, de grooten tarten uit,
In pracht en hoofſe wijs; wat gelt'er
Den Adeldom, wanneer een puit,
Een Veenpuit, groote dart braveeren?
Wel ſprak den Luishont, in de nacht,

Ik

Ik maak wel felpe en zijde kleeren,
't Is daarom niet mijn Snyders dracht.
De kraamer zoud' hy goude kanten,
En zilvre Glonnen, fijn van ſtof,
De Juwelieren, Diamanten,
En Paarlen, die een Koningkx hof,
Hoog ſchatten, om zijn handel dragen?
Dan mag een arme Wevers gaſt,
Die veeltijts half van honger klagen,
Wel dragen gout en zilver; 't paſt
Hem alzoo wel, als zulke Heeren,
Die door haar Ambacht haar doen eeren.

J. Rafelſe.

La Bouré du Roy.

O Verwrede Bosgodin, Wreder als het bos, dat
in, Haar ruicht' verſchoolen hout, Het
ſtout Gediert', dat yder grout; Loopt vry by de ſelle
Leeuwen, Tijgers, Panters zo wreet van aart, Die daar
ſchreeu-

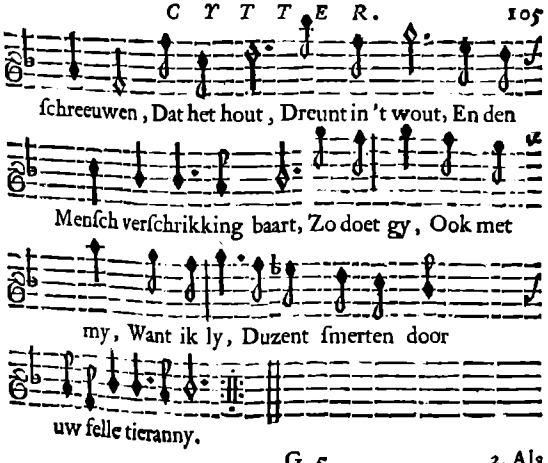
ſchreeuwen, Dat het hout, Dreunt in 't wout, En den
Menſch verſchrikking baart, Zo doet gy, Ook met
my, Want ik ly, Duzent ſmerten door
uw felle tieranny.

2.

Als ik roem uw ſchoon gezicht,
't Geen de minnevlammen ſticht,
OF d'edle rozemont,
Die wont,
En weder maakt gezont;
Zegt gy, 't zijn maar vleyeryen,
Die de min den verliefden leert;
Zotternye,
Die het hooft,
Vaak berooft,
Van verſtant, 't geen dwaas verkeert.
Een gemoet,
Opgevoet
Staag in deucht,
Lacht met zulke loſſe grillen vande jeugt.

3. Maar,

3.

Maar, mijn waardige Engelin,
Dorimena, ik bemin
U niet, zoo los, zoo licht,
Als 't wicht,
Van Venus Vlammen ſticht.
Gy ſtaat in mijn hart geſchreven,
Diep met letteren gegraveert;
Die mijn leven,
En de tijt,
Nooit verſlijt,
Maar de doot ten ſpijt braveert.
Als mijn ziel,
Charons kiel
Moet betreên,
Zal mijn trouw noch leven, door alle eeuwen heen.

4. Wilt

4.

Wilt gy grooter proef van my?
Kan het lyden, dat ik ly,
U niet vernoegen? 'k zal,
Het al
Volbrengen, zelfs mijn val.
Wil ik dalen na de rijken,
Door al d'ydle wooningen heen?
Daar de lijken,
Van de doôn,
Plutoos troon,
Naderen met trage ſchreên.
Dorimeen,
Ik alleen,
Zal de bruit
Van Eneas, tarten door mijn liefden uit.

J. Dullaert.
Am

Aan Hageroos, doen zy ziek was.

GY zegt my, ſchoone, dat gy haaſtig wenſcht te ſterven,
En dat, om dat mijn min,
Uw hart en ziel en zin,
Zoo heeft betovert, dat gy my geen uur kunt derven.
Maar zoo dat waar is, is, al 't geen gy my vertelt,
Een opgepronkte loogen;
Zout gy my miſſen moogen
Door 't ſterven? neen, uw min, mint my alleen om 't gelt.
En als dat is verteert, waar door het hooft op hol is,
Sterft gy zoo lang van ſmart, tot dat de beurs weer vol is;
Dan wenſcht gy weer te leven;
My nimmer te begeven.

Amanter.

TOON:

TOON: *Amarilli mia belle.*

AAN CHARINATE,

op het zingen van die toon.

CHARINATE, neen Engel
En bovenaardſche Maagd, daar Cherubijnen
In toonen voor verdwijnen:
Wanneer ik na uw ſangrijk keeltjen hengel,
So ſchijnt het ik my mengel
Met Zang-Godeſſen, en moet uw kunſt vermaren
Als Amphion, als Amphion, als Amphion
Zijn Snaaren.

2. AMARILLI te queelen
So helder, hoog en laag, zijn meeſter-ſtukken.
Ik acht geen meer gelukken,
Als dat zich *Charinaat* niet laat verveelen,

Mijn

Mijn ooren ſo te ſtreelen.
Hoe Godlijk klinkken, ô kunſtige en ſchoone,
Charinate, Charinate, Charinate
Uw Toone!

3. CHARINATE, 't moet weezen
Dat gy zelf *Amaril*, of meer zijt t' achten.
U ſtaat dan te verwachten,
Dat ik mijn dankbaarheid u doe beleezen.
Ik noem u dan, die deeze
Mijn Amarilli zo na de maat kunt ſtelle.,
Amarilli, Amarilli, Amarilli
Mia belle.

Meditando.

J. BLASIUS, Adv^t.

La

La Ducheſſe.

VErſlagen treurigh quynend hart,
't Geen ſchijnt alleen tot klacht te zijn gebooren,
Om noch te ſmooren,
In een poel van ſmart.
Wilt mijn vermaan niet min als uw min achten,
Breek af, breek af, dees droeve minneklachte;
Wech, wech toch met dees malle
Minnekoozery,
En acht het niet met alle,
't Is maar zotterny,
't Gelach, 't gelonk,
't Gedans, 't gepronk,
Van een zoet aardigh Meisje,
Wiens poezelige vleisje,
Is vol minnevonk.

2.

Wie ſteurt mijn diep bedrukte ziel,
In 't midden van haar heilloos droevigh klagen?
Wijl ik verſlagen
Voor de Mingodt kniel!
Wie pooght mijn hart van 't minnen af te trekken?
En haat tot min in mijn hart te verwekken?
Dat, eer het zoude laaten
't Lieve minnejuk,
Veel eer zigh zelfs zou haaten,
En aanvaerden druk:
Want min door min
Zal my weer in,
Weer minnes gunſt doen ſmaaken;
Kan ik daar toe niet raaken,
'k Blijf noch trouw in min.

3.

De Reeden heeft u dit geraân,
Minzieke zot, die naau kunt adem haalen,
Of duizent maale
Zucht op zucht moet ſlaan.
Wat zal, wat kan de min u anders geven,
Als trooſteloos in droefheit ſteets te leven?
Doet hoop u langer minnen,
Langer duurt uw ſmert.
Bandt min dan uit uw zinnen,
Droefheit uit uw hert:
Want ſtaagh te zijn
In minnepijn,
Doet 't ingewant verteeren,
Laat Reeden uit uw weeren,
't Schaed'lyk min-fenijn.

4.

Hoe twiſt de Reeden en Min in my?
De Reeden zeit: Vooght wilt de Min verdryven.
De Min: Wilt blyven
Tot 'er doodt by my!
De Min: Toont my van die ik min haar ſchoonheit.
De Reeden weer: Haar haat voor my ten toon leit.
'k Wil dan haar ſchoonheit ſtellen
Ver beneên haar haat,
En my niet langer quellen
Op ſlecht toeverlaat;
Heeft Min de wet
My eerſt gezet,
'k Zal Min nu wetten ſchryven,
En by de Reeden blyven,
Tot zy is verzet.

Schriek.

Courante La Reine Nouvelle.

D
E Dondergodt Jupijn Moet voor de liefde
zwichten, Venus minneſchichten Treffen met meer
pijn, Dan al de plagen die in d'afgront zijn. Maar
ach!

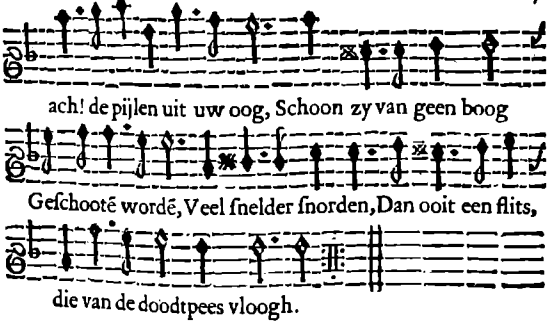
ach! de pijlen uit uw oog, Schoon zy van geen boog
Geſchootē wordē, Veel ſnelder ſnorden, Dan ooit een flits,
die van de doodtpees vloogh.

2. Mijn lief, mijn ziel, mijn hart,
Ay wilt my niet meer wonden,
Ik ben meer geſchonden,
En vervult van ſmart,

Als Titius, die daagh gepynigt wert.
Want als ghy maar een fluurs gezicht,
Als een blixemlicht,
Laat op my dalen,
Voel ik meer qualen
En pynen, dan van d'allerſcherpſte ſchicht.

3. Maar als uw zoet gelaat,
Vol zielbekoorlykheden,
En van heuſche zeden,
't Geen zoo heerlyk ſtaat,
Wanneer gy 't oog dan vriendlyk op my ſlaat;
Verdwynen flux, als voor de Zon,
Der lichten bron,
De donkre dampen,
Mijn ſmert en rampen,
Ja 't zwaarſte lyden dat my overwon.

4. Mijn

4. Mijn lief, ik knieł dan neêr,
En kom uw godtheit ſmeken,
Datge u niet wilt wreken,
Met dat ſtraf geweer,
Op uw getrouwe harder nimmermeer.
Want zoo gy weer die felle brant,
Door 't ingewant,
Schiet uit uw lonkken,
Zal vier en vonkken,
Mijn ziel doen dalen na Cocytus ſtrant.

J. Dullaert.

Toon:

WEl wat vintmen lompe plompe narre,
In ons hedendaagſe tijdt,
Die gaan zwieren als de loopſe Varre,
In dees Kalvermakers tijdt;
Toch het zijn gemeen de rechte Kalve,
Die de kalverliefde quelt,
't Zijn geen heele Vryers, maar ſlechts halve;
Of zijnz' iets, het is door 't gelt.

2. Zeeker ik beklaag de brave Joffers,
Die men daaglyks ziet gevrijdt,
Van die Poppe-ruyters, Mode-ſtoffers,
Luye quiſters van haar tijdt,
Die haar ſchoenen, en de ſtraat, verſlyten,
Zonder yemants nut of baat,
En niet zien dat haar haar ſchant verwyten
Zelfs de ſteenen uit de ſtraat.

3. Die maar opgewarmde complemente,
Zoutelooze reeden kan,
Al is hy van die bedorreve Studenten,
Noch is hy een eerlyk man,
Als hy maar verſtaat de wijffe quikke,
Van de mode en 't Zalet,
En gelijk een gek, met lint en ſtrikken
Allenthalven is bezet.

4. Kleden, ſpeelen, zuipen, danſen, wandren,
Dat is al haar wetenſchap,
Die die gave nu heeft met malkandren,
Staat als op den eeren-trap.
Toch het zijn maar ziekten van dees eeuwen,
En na ik bemerken kan,
Trouwen zy, zy maken Juffren Weeuwen;
Want daar ſtrax ontbreekt den Man.

Schriek.

DE geleerde, zijn verkeerde,
Want daar ſteekt niet in;
Al de wyze ik mispryze,
Om haar dwazen zin;
Want of men ſchoon veel leeſt,
Dat ſcherpt in 't minſt geen geeſt:
Maar de wijn, ſa, la, la, la, la, la,
Maar de wijn, moet het zijn.

2. Veel gedachten, breeken krachten,
Krachteloos te zijn
Zwakt de leeden, en de reeden;
Anders doet de wijn,
Die geeſtig geeſten maakt,
En 't hert met luſten raakt,
Zoo dat zy, ſa, la, la, la, la, la,
Zoo dat zy, maakt bly.

3. De Doctooren, die verſmooren,
Door haar medecijn,
Meeſt de ſterken; want zy werken
Veel door vuil fenijn.
Ik werk door beter goet,
Dat zuyver maakt het bloet,
En het hert, fa, la, la, la, la, la,
En het hert, van ſmert.

4. Theologanten, Predikanten,
Profeſſooren, ook
d'Advokaten, al haar praten,
Acht ik niet als rook;
Want by de Wyn ik preek,
Filoſofeer, en ſpreek
Van een glas, fa, la, la, la, la, la,
Van een glas, recht pas. *Schriek.*

Toon:

Toon: *Sommes nous pas trop heureux?*

ZOuw een Minnaars hart niet koel
Werden? kan hy zig ontfarmen?
En noch acht ſlaan op het karmen,
Van een valſche, wiens gevoel
Van getrouheit is verſturvèn,
En met een vervloekte ſchijn,
Heeft haar trouwe ziel bedurven.
Kan voor heur genade zijn?

2. Vraagt gy, ſnoode nōg, waar heen,
Datge uw geille luſt zult wenden?
(Droevige oorzaak mijns ellenden)
Geille keert uw geille leên,
Daar gy hebt die ſchat verlooren.
't Waarſt' van uw onkuiſche ſchoot;
Wie zou zulk een valſche hooren?
Die haar Minnaar quetſt ter doot.

3. Hoe kan u geſchieden recht?
Kan mijn gramſchap wel verminderen?
Daar gy my wilt ſtadig hinderen,
Gy vraagt wat ontbreekt u zegt?
Wilt gy my u leven geven?
Neen; neem eerſt 't geen gy my gaf;
'k Acht het waarder als mijn leven.
Goôn 't is een rechtvaarde ſtraf.

4. Hemelhooge Majeſteit,
Stort haar kuiſcher bloet in d'adren,
Laet zy dan uw troonſtoel nadren;
Gy kent al heur liſtigheit.
Laatze uit haar gemoet verſtooten,
Valſche ſnóotheit, ſlim te gaan;
Hebt gy haar bederf beſlooten.
Leit haar op een beter baan.

J. W. D.

Graveline.

WAt is de Min wanneerze groeit?
En op het ſchoonſt begint te rypē, en zeer jeugdig bloeit,
En zy nochtans
Geen weermin en verkrijght,
Hoeze zucht en hijght;
En dus en zoo vleit,
En kuſt met liefde, die haar 't ongeluk bereit.

2.

Zy is gelijk de vrucht en 't kruit,
Dat in 't begin der zoete Lenten, vroegh uit d'aarde ſpruit:
Maar door de vorſt
Des nachts vervrooren wort,
En geheel verdort,
En niet weer en rijpt,
Schoon dat de Morgenzon, haar alle daagh bezijpt.

3. Wat

3.

Wat baat dan of men trouwlyk mint,
En zigh verſtrikt aan liefdens wetten, en zoo ſtip verbindt
Aan eene Maaght?
Ik hou het alderbeſt,
D'eene als de reſt
Te achten, gewis;
Die zoo kan vryen, ſtaagh het aldervrolykſt is.

4.

Maar ach! ik weet niet wat ik zegh,
Ik ſprak, 'k beken 't, daar vry wat hevigh zonder overlegh;
Want ik gevoel,
Dat ſchoon mijn zonneſchijn,
Haar glans trekt van mijn,
Ik noch evenwel
Haar moet beminnen; is dat nu niet myne hel?

Op een hoovaardige Waart.

HY ſpot met yder een, en met zijn zelve 't meeſt,
Hy zuipt in voorſpoet, die vergangklijk is, hem dronkken,
En is hoovaerdiger, dan 't grootſte Hoorenbeeſt,
Dat voor de helpoort wiert de hoorens afgeklonkken.
Hy graauwt, en ſnaauwt, en vleit, en lacht'er menig uit.
Wat dunkt u, luit die naam na Vroomhart, of na Guit?

J. Rafelſe.

Aan een Barbier.

DEes ſtoffer, deez' Poeët, dees ſchrandre Chirurgijn,
Weet levendt, levendig, zig zellifs uit te dichten;
Zijn geeſt is groot van geeſt, en geeft veel klaarder ſchijn,
Dan Febe in duiſtre nacht, want 't is een licht der lichten.

J. W. D.

Op

Op d'Oogen van Ermgaart.

Uw oogen, ſchoone, zijn geen oogen, maar twee Zonnen,
Twee heldre Starren zijn zoo klaar niet, als het licht,
Dat, als een tintelſtraal, blinkt uit uw hel gezicht,
O oogen, klaarder, als de klaarſte waterbronnen;
Wat neveldamp heeft ooit uw heldre glans verwonnen?
Voor wat voor ſtralen uw ſtarlichte gloor gezwicht?
Die in het kouſte hart zoo hete vlammen ſticht,
Als Etnaas ſulfergront ooit op zou werpen konnen.
O Spiegelglazen, ik zie door uw klaarheit heen;
Hoe minnelijk gevley, en zuchjens, en geween,
De trouwe benden zijn die 't vroolyk hart bewaken;
Dat Venus u die heeft gegeven, tot een ſtoet,
Om daar door, als 't u luſt, het alderfierſt gemoet,
Te dempen, en geknielt, uw minſte ſlaaf te maken.

Amanter.

GEZANGK.

Wyze: *Houw Charon houw.*

IN 't zwoele Weſt, heeft Ericyn een tempel
Van Marmorſteen, wiens hagelwitte drempel
Nooit is betreên van een onkuiſch gemoet.
Want deugt en eer en trouw de deur bewaken;
Geen valſche magh den tempelpoort genaken,
Op duzent voet.

2.

De kuisheit heeft den toegang en de paden,
Beſtrooit met Palm en Lauweriere bladen,
De Tortelduif en ſchelle Nachtegaal,
Die zingen elk, om ſtrijt, vergoode klankken:
De dartle Godt der Groene Wijngertrankken,
Wert daar beſpot.

3. Geen

3.

Geen ſterflijk menſch vermag de digte heggen
Te naderen, of moet aanſtonts afleggen,
Al wat de deugt en ware trouw bevlekt;
Of anders, zoo hy voort trat, zouw haar d'aarde
Flux openen, die nooit een ſchepſel ſpaarden,
't Geen Goôn begekt.

4.

Eurimedon, de trouſte aller knapen,
Die vrouw natuur op aarde heeft geſchapen,
Quam, door de min vervoert, in dit geweſt;
Om Ericyn, t'aanbidden, droef te ſmeken,
Dat zy dog 't hart van Erremgaart zou breken,
Nog ongequetſt.

5.

De vriendlijkheit, de heusheit, twee gezanten
Van Pafos troon, de naafte bloetverwanten
Der Zeegodin, geleide Eurimedon;
Door laanen, die na tulp en roozen rooken,
Tot dat hy zag zijn ziel, zijn lief, gedooken
By Venus bron.

6.

Zy trat gezwint ter marmre tempel binnen,
Eurimedon volgt haar, vol kuiſche Minne,
En doet bedrukt aan Venus zijn beklag;
Die hem tot loon, heeft Erremgaart gegeven.
Wat Minnaar zag, ooit levendig in 't leven,
Zoo blyden dag?

Af-ſcheyt aan Ermgaart.

IK gâ, ik kom, ik vlucht, ik keer, ik ſchijn te vluchten,
Uw liefde volcht my, als het lijf de ſchaduw, na;
Hier wenkt my d'Eergoddin, gints lokken my uw zuchten,
Daar roept de reên my toe; vaar voort, eer 't wort te ſpâ,
Gy hebt u lang genoeg in dartle min verzoopen.
De liefde weer: benijt gy zulk een Roozengaart
Den daauw, die ſchoone Auroor is uyt haar pruik gedroopen?
Neen, zulke karſſen zijn de mont wel plukkens waart.
Maar, ſchoone, wijl ik dus verbaaſt ſtaa opgetoogen,
Dekt my een nijtwolk, voor uw ziel bekoorlijke oogen.

Perion.

Ik wiert onlangs van u gewaar,
Een vreemde maar,
Die my voorwaar de geeſt beſwaart;
Ik wenſte vrindt dat dit verwijt,
Ontſtont uit ſpijt,
En niet uit uwen ſtuuren aart.

2. Is dan alree uw nieuwe trouw
Niet als berouw,
Alzoo u Vrou ons doet verſtaan?
Is al uw vreugt en tijtverdrijf
Niet dan gekijf,
Zo is u wijf daar qualijk aan.

3. Gy gaaft wel eer uw rechterhandt,
Haar tot een pandt,
Van zoet verbandt, en vaſte min.

Hoe

Hoe kunt gy met de zelfde dan,
O zaal'ge man,
Zoo deerlijk grieven uw vrindin?

4. De wangen van uw wederpaar,
En zijn voorwaar
Voor uwe vuyſten niet gemaakt;
Dat purperroot is al te teer,
En 'dient veel eer
Met zachte lippen aangeraakt.

5. Van al dat overal geſchiet,
En iſſer niet
Dat zoo onzoet en leelijk ſtaat,
Als dat een korzelkoppig man,
Een rechte Jan,
In grammen moet, zijn huysvrou ſlaat.

Altijdt brandende.

Toon : *Het daget uyt den ooſten.*

1 IN 't diepſte van myn droomen,
Zo docht my dat ik zagh
Een Lekker tot my koomen;
Doch maakten geen gewag:
Hy ſtelden na mijn weſen,, ſtracx zijn peeſen.

2. Mijn Koetsje vloog hy over,
Alwaar ik lag en ſliep;
Ik dacht ô guytſchen roover,
Hoewel ik niet en riep;
Hy zwierden gins en weder,, op en neder.

3. Hy ging in 't achter hoekje,
By 't groen gordijntje, ſtaan,
Hy kreeg zo menig vloekje,
Doch 't Fieltje was belaan;
'k Zwoer by zijn moeders banden, zoo mijn handen

4. Hem

4. Hem mochten eens vermannen,
Ik zou dat kleyne Wicht
Zijn booghjen haaſt ontſpannen,
En breeken zijnen Schicht,
Dat hy om pijns vernuuwen,, my zou ſchuuwen.

5. Zyn vleugeltjes die blonken,
Vergult, op vreemden aardt,
Het worden zoo broodtdronken,
't Heeft veel onruſt gebaart,
Dat ik eerſt naar het zwetzen,, voelden 't quetzen,

6. De borſt wiert my inwendigh,
Niet anders als een gloet;
Toen ſchaaterden 't behendigh,
Vloogh wegh, en riep: ô bloet,
Wilt gy my nu noch tarten,, voel uw ſmarten.

7. De ſlaap verliet myn oogen,
Mijn kamer ik bezocht,
Doch vond my heel bedroogen:
Maar niet in 't geen gevrocht
Was in mijn borſt gedreven,, en gegeven.

8. Cupid' wilt niet gedenken
Mijn ſmadighlijk verwijt,
Ik zal u offer ſchenken,
Heel koſtlijk, als den tijdt
My gunt eenigh begeeren,, in regeeren.

Altydt brandende.

In

In het Stamboek van de wyze en vernuftige Juffrouw Catharina Queſtiers.

ZOo ſchrandre wijsheit, die getempert is met zeden,
Die onberiſplijk zijn, is d'allergrootſte ſchat,
Zijt gy, ô Catharyn', het alderdierbaarſt' vat,
Zoo wel in deucht, vernuft, als welgevormde leden.
Wat Maagt heeft, op Parnas, dien hoogen trap betreden,
Die vaak uw Zanggodin, gelauwériert, betradt?
Wat kunſt, wat wetenſchap, wat wijsheit, 't wijſte bladt,
Ons leert, leert gy u zelfs, en geeft van reden reden.

Men ziet in u 't vernuft van Pallas; uw gelaat
Vertoont de Majeſteit van Juno; Venus ſtaat,
Vol zoete aanminnigheit, in uw bekoorlyk wezen;
Dianaas kuisheit hoort elk uit uw' wyze reên.
Zoo Febus 't negental vermeerdert met noch een,
Zult gy de tiende van de Zanggodinnen wezen.

J. Dullaert.

'Aan Aſtré doen zy na Haerlem ging.

GY gaat dan, ſchoone, na het hout
Vol boomen, ſchoonder als het wout,
Dat Jupiter te Tempe ſtichten;
't Geen nimmer dorden, eeuwig groen;
Gelijk een vroolijk Lentſeizoen.
Terwijl ik mis uw hemellichten.
Maar, Engeltje, ik heb wel verſtaan,
Dat geille Saters, inde blaân
Van 't lommre bos, haar ſtil onthouwen;
En meenig Meysje ſchenden; gy,
Verlieft op Venus lekkerny,
Wilt u daer niet te ver' vertrouwen.

Amanter.

Aan

Aan een Bachus vrient.

MYn Engel zingt geen hemelzangen,
Noch heilge lieden, als de Breurs,
En Zuſters, die geen beelden hangen
Aan muuren, noch haar korte keurs,
Met koorden of pomet vercieren;
En evenwel zijn yver hoopt,
Zoo wel met Seemles Zoon te vieren,
Te koomen (ſchoon elk yvrig loopt)
In die vergadering der vroomen.
Dies is hy eeuwig zonder zorg;
En laat, door 't keelgat, ſtroomen, ſtroomen,
Zoo vaſt vertrout hy op zijn borg,
Dat hy het al waagt, onbezweken;
Een vrolijk hart zal niet gebreken.

J. Rafelſe.

Wyze:

Wyze: *Erremgaart kan ik u niet bewegen?*

ZUlt gy dan, uw diergezwooren eeden,
Zoo lichtvaerdigh overtreên?
Gaf ik u, zeg, Celimor, ooit reeden,
Dat gy nu zoo los gaat heen?
Waarom hebt gy my dan, zeg, zoo zwaar doen zweeren,
En mijn handt gedrukt in uwe handt?
Wilde menſchen, leeuwen, tygers, felle beeren,
Bruyken meerder trouw, verſtandt.

2. Gy zwoert my, dat Jupyns donderklooten,
Eer als gy zout van my gaan,
U in 't graf, by Pluto zouden ſtooten,
Dryven door de donkkre baan,
Daar veel duzent ſchimmen langs den oever dwalen,
Hondert jaren wachten, eer dat d'oude boot,
Van den gryzen Veerman, haar komt overhalen,
Die'r noch wel te rug dan ſtoot.

3. Let eens op de minnaars, die daar zwoeren;
Hun beminde trouwe trouw;
Ziet hoe zy, op 't laaſt, daar over voeren:
Heeft Eneas niet, in rouw,
Na zijn Didoos doot, door veele ramp gezwurven?
Is de ſchoone Paris, d'edle Frigiaan,
Doen hy zijn Enoon verliet, niet zwaar geſturven?
Als Patroclus den Dardaan.

4. Jupiter en laat hem nooit beſpotten,
Juno acht de trouw te hoog.
Attila, dat monſter, hooft der Gotten,
Doen hy voor de liefde boog,
Van ſint Urſul met haar ellef duizent maagden,
Die hy gruwzaam, tegens eedt en woort,
Als een bloetdronk beeſt, ten duiſtre grave jaagden,
Is ook gruwelijk verſmoort.

En

4. En ik neem de Gooden tot getuigen,
Celimor, dat ik mijn trouw,
Onverwrikbaar, ſchuddend' heb doen buigen,
Trots Lukrees, de kuiſchte vrouw.
Die, hoewel dat Sextus hadt haar eer geſchonden,
Nooit heeft haar ellenden overleeft;
d'Oppervader die de harten kan doorgronden,
Altijt loon na werken geeft.

Amanter.

Op Ermgaarts kusjens.

HEt zijn geen kusjens die mijn Engelin my geeft,
Wanneer haar montje kleeft,
Zoo lymigh aan het mijn,
Waar door mijn zieltje waant in Jupyns troon te zijn.

Neen

Neen 't is een ander zoet, ik pleeg wel eer te kuſſen,
Om myne luſt te bluſſen,
Maar hoe ik Erremgaart meer kus, en zy my weêr,
Hoe dat mijn minnegloên ontſteken, meer en meer.
Wat magh 'er, Groote Goôn, zoo ſtil verburgen ſlippen
Uit haar robyne lippen?
Vers als een waterkant,
En die, zoo koel beſpoelt, ontſteken zulk een brant?
Nu weet ik het geheim: haar purpre lippjens vloeyen
Van 't nat, het geen quam ſproeyen
In Venus ſchulp, doen zy,
Gebooren uit de zee, omringt van minnery,
Zoo ſpoedigh, door de baren
Der zee, te Pafos quam, als Koningin, gevaren.

Amanter.

Toon: *O nacht jalourſche nacht.*

GEen gryze Charon zal my immer overvoeren,
In zynen leere boot, na 't Elizeſche velt;
Noch Cerbrus, d'Helſchen hont, zal nooit mijn tret beloeren,
Tot ſlaking van de rouw, die my geduurig quelt.

2.

Ik zal aan Lhetis vloedt my zelven niet vergaapen:
Want die vergetel beek vermindert nooit mijn druk;
Maar wel de doodt, wanneer ik zaligh ben ontſlaapen;
Die eindight maar alleen mijn ramp en ongeluk.

3.

Dit tydlijk leven kan my geen vernoeging geven,
Want d'eene dach die brengt aan d'andre zijn verdriet.
Wie zou dan wenſchen na dit kommerlijke leven,
En naa een rook van damp, daar men geen vlam van ziet?

4. Een

4.

Een klein vermaak, al is't het grootſte van der aarde,
Werdt door een dikke miſt van onluſt wegh gevoert.
Wegh werelt met uw pracht, die my tot noch bezwaarde,
Mijn ziel inwendigh wordt van hooger geeſt gevoert.

5.

Den Alvermogende kan my alleenigh hellepen,
En voeren uit dit dal in 't zaligh Eng'len hoff,
Daar zal my ramp noch druk, noch onheil overſtellepen,
Daar zal mijn poogen zijn te zingen 's Heeren loff.

J. v. Staveren.

Toon:

O Zoete luſt der dartle min,
Mijn geeſten zijn gelijk als nu om hoog gevlogen,
Wyl mijn gedacht denkt aan uw overgroot vermogen,
Daar ik een reekx, van zoete en lieve lusjes vin;
Als mijn Liſea gloeit van minnehette,
Wat kan ons dan belette,
Als ik met duizent kusjens, brandend' pluk,
Op voorhooft, boezem, wangen,
De vrucht en 't loon van mijn geleden druk,
En heet gepijnt verlangen?

2. Als ik haar lipjes zaghjes raak,
En doe mijn aaſſem met haar aaſſem zoo vereenen,
Als ik mijn armen vlecht, mijn beenen om haar beenen,
En zoek met d'eene hant, het wit van mijn vermaak,
Wyl d'ander vaſt haar blanke borſt gaat ſtreelen,

Om

Om tot het minzaam ſpeelen
Bereit te zijn: ô Goôn! wat zoeter vreugt,
Als zy begint te voelen,
Na 't geen het bloeizel plukte van haar jeugt,
Door heet en lieflyk woelen;

3. En leydt het met een lieve lagh,
Gedrukt, geſtrookt, geſtreelt, van blanke en zachte vingren,
Daar wy het wenſchen: ach! wat menſch zou niet verſlingrē,
Die zulk een ſchoonheit naakt luſtvaerdig leggen zagh;
Wie zou in zulk gedoen geen vreugde ſcheppen,
Als beyder lichaams reppen,
Door ſcherpe kitteling het alles geeft,
Als monden t'zamen klemmen,
En d'eene ziel door d'ander heenen ſweeft,
Om tot een ziel te ſtremmen.

L'amour peut tout.

Aan Hageroos als zy ziek was.

DOen Hageroos te bedde lag,
Haar kamerdeur was ongeſlooten;
Vermits een Artz haar water zag,
Heeft haar dat teemen zoo verdrooten,
Dat zy tot haar beminde ſprak,
Die droevig leenden op de ſponde,
Mijn Engel, zoo my iets ontbrak,
(Waar toe om dees Doktoor geſonden?)
Zijt gy die my genezen kan;
Den Artz gingk deur, van quaatheit ſtrijken,
Doen zagze'er trouwe minnaar an,
Met oogen, die twee ſtarren lijken.
Haar boezem zuchten niet als min.
Haar hartje ſwoegde een rooze waaſſem,

Zy

Zy tarte Pafos, de Goddin
Der liefde, die door liefflijke aaſſem,
Een marmer beelt met min doorblaaſt.
Met dat hy by haar neêr wouw knielen,
Wiert hy verjaagt, als 't wilt 't geen aaſt,
Wanneer het loot het komt ontzielen.
Zie, Hageroos geſtrenge voogt,
Quam onverwacht ter kamer binnen,
Die zonder liefden, uitgedroogt,
Verſtoorden 't zoetſte in 't zoetſte minnen,
'T geen meenig minnaar heeft verleit;
Hadt Hageroos die vreugt verwurven,
Die haar dat uurtje hadt bereit,
Zy was noch niet van min geſturven.

J. W. D.

Toon : *O Dieu de la de boche.*

SInt Huybrechts Broeders, gy loflijke Heeren,
Komt opent u keelen Sint Huybrecht ter eeren;
Mengt onder 't ſnaaren geſpel, eens met kracht,
't Klinkken van Hoorens en woorden van Jacht,
Veer met veer, hair met hair, glas met glas, vlytigh aan
tot in den nacht.

2.

't Beſte van Hollant (daar gy zijt gezeten,
En dat door den tijt, ſpijt en nijt heeft verbeten)
Haarlem, dat Paphos en Cyprus verdooft,
En dat u van 't zorgen voor morgen berooft,
Heeft u in vreden, en luſten en weelden en ruſten belooft.

3. Haar-

3.

Haarlem u boſſchen, u beemden en weyen,
U heuv'len, u kliften, u ſchoone valleyen,
U vlugge Hazen, u hipp'lend Konijn,
Akkers vol kooren, en glazen vol wijn,
Dwingen tot zingen, tot danſſen en ſpringen en vrolyk te zijn.

4.

Tſa Huybrechts Hoorens vol overvloedt, ſtort eens;
Tſa Huybrechts ſchakels en ſtrikken, omgordt eens,
Stort in ons herten eens eendracht van zin,
Omgordt ons zielen met lietde en min,
Die wederſtrevigheit, onluſt noch hevigheit ooit en verwin.

L. S.

Toon: *Filis ik moet het u klagen.*

LIefwaarde maaght, Dorinde,
Die 'k als mijn zelf beminde,
Van d'allereerſte dagh,
Dat ik u ſlonkrende oogen,
Met mijn gezicht bezagh;
Werdt gy dan nooit bewoogen?

2. En konnen mijn gebeden,
En trouwe dienſtbaarheden,
Die ik zo langen tijt
U ſchoonheit heb bewezen,
Niet eens, de Nyt ten ſpijt,
Mijn minneſmart genezen?

3. Moet ik dan hooploos ſterven,
En uwe weerliefd' derven?
Kan zuchten noch geween,

U harde hert bewegen?
Wel aan ik ſterf te vreên,
Het leven ſtaat my tegen.

4. Want zonder u kan 't leven
My geen vernoeging geven;
Ik kus mijn droevig lot,
En zal na 't einde trachten;
Want zonder u genot
Heb ik geen luk te wachten.

5. Dus klaagde vol van kommer,
Een Harder, inde lommer
Der eiken, by een vliet;
Hy riep niet als Dorinde,
Is dan voor mijn verdriet,
Geen hulp of trooſt te vinden?

Aan de Traanen van Hageroos.

DE traantjes die langs uwe kaken
Af biggelen, blinkken als kriſtal,
En paarlemoer; mijn Engel zal
Daar wel een paarleſnoer van maken;
Wanneer gy dan zoo droevig ſchreit,
Schynt yder kaak, zoo uit te ſteken,
Als wit yvoor met bloet beſteken.
Wat vryer heeft dat niet verleit?
Uw oog vertoont het ſpiegelglas,
En 't is ook uit een ſtof gerezen;
Zag ooit een ſpiegel ymants wezen,
Die hy niet aannam, ſpoedig, ras?
Zoo zijt gy in uw minnery;
Den eene is naauwelyx vertoogen,
Of d'andre ſtrax, behaagt uw oogen.

En valſche en geille vleyery.
Wanneeer gy dan, om 't ſcheiden weent,
Of 't wederkoomen, huilt van vreugden,
Zoo zijn 't in u twee valſche deugden,
Uw dubbel hart het nimmer meent.

Amanter.

Aan Ermgaart.

NEen Ermgaart, in uw gaard', ſtaan ſchoon' en rooder roozen,
Dan in de gaarden van Idalië; het hof
Daar Venus, dikmaals, plag van hete min te bloozen,
Wanneer Adonis quam, begruiſt van zweet en ſtof,
Moê van de hartejacht, om 't minnewilt te jagen;
Wie zulke roozen plukt hoeft na geen wilt te vragen.

Amanter.

TOON:

TOON:

PHilis ik offer u mijn min,
Maar wilt gy meerder tijt,
Als dezen dagh, ik ſtel het uit mijn zin,
Gy raakt u minnaar quijt.
Bemin my dan 't ſtaat in u macht,
Gy weet wat liefd' beproefd' de liefd' haar kracht;
Philis terwijl gy kunt, neem doch de tijt in acht.

2. Waarom zijn zelf zoo veel gequelt,
Hebt gy u wit beoogt,
Ay! waarom dan tot morgen uitgeſtelt,
Die gy nu krygen moogt.
Mijn ziel voor al die ſtuursheit vliedt;
Die maar en ſtrekt tot quelling en verdriet:
Philis geef dan mijn hart weerom, of haat my niet.

L'amour peut tout.

Aan

Aan een vuyle onbeſchaamde en Logenachtige.

MAay Kromneus, werpt meer wint en rookx, en damp, en ſwavels
Als Etnaas ſchoorſteen, door de blaasbalg van 'er neus;
Zy ronkt, en ſnorkt, en blaaſt, door ronde varkens ſnavels,
Zoo fel als Grobendonk, doen hy de ſtrijdbre Geus,
Door 't dondrende geſchut, zocht van den Bos te dryven.
Maar Maay, keert het belegh van hare wal nooit af;
't Zy oudt, of jongk, zoo hy gewapent komt met ſchyven,
Vint op haar kerkhof dan altijt een open graf,
Dat vuil en ſnooder is, dan voor de Boſſewallen;
Het onderſcheit is dit; dat d'aart daar 't lijf verrott';
En die in 't boſſig graf van Maayke nedervallen,
Die [illegible] levendig gevreten van de mot.

C. Crátz.

Toon:

Toon: *La Compteſſe.*

SChoone Dorinda meent het niet,
Dat u verdienſt en lonken die gy ſchiet,
Staagh duuren, want men 't al verganklijk ziet
Terwijl men u gaet vryen.
Neem dogh dien dieren ogenblik, in acht,
Uws Jeught, daar veel om lyen,
Out kan niet bedyen,
Daarom niet meer wacht.

2. Want als het voorhooft rimpels zet,
Dan ziet men geen meer vryers in 't zalet,
Vergeefs is dan de hoop der luſt in 't bedt:
En die u eer aanbaden,
Die lachen dan, en zouden mogelijk
U liefde wel verſmaden;
Wilt u dan beraden
Eer de tyt toont blijk.

L'amour fait tout.

Graf-ſchrift op een Onrechtvaerdige.

HIer leit de Gierigheit, de Nijt en d'Eigenbaat,
De helſche wraakzucht, d'onbarmhartigheit, de ſnoode
Ondankbre gruwelpeſt, de ſtookſters van quaat,
Het onverzoenbaarſt menſch het geen de groote Gooden,
Toelieten, dat ooit d'aart, onwaardig, heeft betreên;
Het heilloos baſtertbloet, het geen zijn bloet verzaakten,
En nydigh ſtervende, voer voor den duyvel heen,
Die voor haar einde ook haar verdoemde keurwil maakten.
Verfoeylijk voor den menſch, verdoemelijk by Godt,
Haar faam zal ſtinkken tot haar beenders zijn verrot.

Amanter.

TOON: *Courante.*

IK droomden onlangs, in de nacht,
Hoe dat ik, onverwacht,
Wiert by mijn Lief gebracht,
Als ik daar minſt om dacht:
Zy zeegh vol liefden aan mijn zy,
En ſprak heel zacht tot my;
Kom Thirſis pluk
Voor al uw druk,
De vrucht der vryery.

2.

Dies drukten ik, op dat verbondt,
Mijn lippen aan haar mondt,
Daar ik vernoeging vondt,
Tot heeling van mijn wondt;

Zy

Zy ſtreelde my, ik ſtreelde haar,
Met d'armen door malkaâr,
Dat ziel aan ziel
Gebonden hiel,
Als of 't een lichaam waar.

3.

Maar doen ik my op 't beſt bewoogh
Verliet de ſlaap mijn oogh,
En al mijn vreught vervloogh,
'k Vond dat ik my bedroogh,
Ik was bedroefd, en zagh my nat
Van tranen heel beſpat;
Ik bleef alleen,
Mijn vreught verdween,
Den dagh quam veel te rat.

4.

O hemel, docht ik, mocht die ſchijn,
Tot trooſt van al mijn pijn,
Maar eens de waarheit zijn,
Wat waar het luk voor mijn;
Dan paſten ik op min-verdriet,
Noch andre Juffren niet;
Dan had ik ſtof,
En zong tot lof,
Van die mijn ziel gebiedt.

L'amour peut tout.

Aan Hageroos.

Laaſt had ik by my zelf ſtantvaſtig voorgenoomen,
Van Hageroos te gaan;
Ik gaf 't haar te verſtaan,
Zy nam het voor een droom en ik ſcheen zelfs te droomen.

Ach,

Ach, zey zy, kan uw hart, uw hart zoo tegenſpreken?
Wat heb ik u miſdaan?
Waarom wilt gy u aan
Myn min beproeven, en onſchuldig aan my wreken?
Zoo ſprekend' noch ontſlootz'er kriſtalyne kraanen,
En ſtorten zilvre traanen,
Dat zulk een vochtgeweên,
Geen water, noch geen nat, maar eerder paarlen ſcheen.
Ik, door die daauw beweegt, en brandent van verlangen,
Docht in mijn mont te vangen
Dat overdierbaar nat,
Maar doen heeft my de vlam meer als voor dees gevat.
Zoo dat ik nu niet weet wanneer ik ooit zal ſcheyen;
O liefde, 't is gewis,
Dat niets zoo magtig is
Dan Maagdetraanen, om den minnaars te verleyen.

Amanter.

Toon : *Nova.*

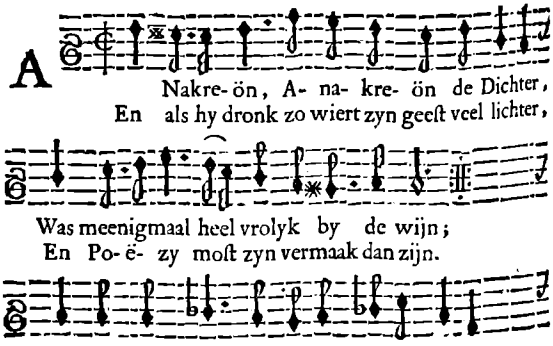
A
Nakre- ön, A- na- kre- ön de Dichter,
En als hy dronk zo wiert zyn geeſt veel lichter,
Was meenigmaal heel vrolyk by de wijn;
En Po- ë- zy moſt zyn vermaak dan zijn.
Dan bond hy 't hooft met verſche bloemekranſſen,

En

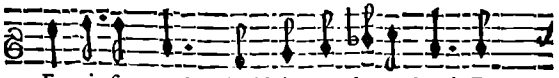

En uit ſyn mondt, Vloeid' in een korte ſtondt, De

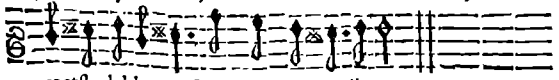

zoetſte lekkerny, Van praat en poë- zy.

2. Gelukkigh zijn, gelukkigh zijn Poëeten,
Die niet altijdt van Muzen en Apoll:
Maar altemet van Bachus zijn bezeeten,
En door den drank van zyne Godtheit vol.
De beſte Wijn kan Dichteren ontvonken,
Dat ſweert Tibull,
Properts en ook Katull,
Horatius al meê,
Als hy zingt Evoë.

3. O Neegental! ô Neegental Goddinnen!
Houdt voor u zelf de bronnen die gy hebt:
Ik wil altijdt Godt Bachus vocht beminnen,
Dat in myn brein een nieuwen geeſt herſchept.
Wie zyne zorg en droefheit af wil ſpoelen
Met d'Olden * hondt,
Wordt niet alleen gezondt:
Maar ook, gelijk men weet,
Een Zanger, en Poëet.

* Den Vernen Rynſchen wyn wordt by de Lief-hebbers dus genoemt.

F. Snellinx.

Aan

Aan Hageroos, ſtaande voor haar ſpiegel.

WAnneer gy met uw ſpiegel overlecht,
Die u dan 't misſtal van uw aanzicht toont,
Hoe dat gy yder krul beſt ſierlijk vlecht,
Om uw gezicht, daar Venus Zoon in woont,
Meer glinſtring by te zetten, als een lucht,
Van blaauw azuur, de heldre ſtarren doet;
Denkt gy dan wel op hem die deerlijk zucht,
En met gebeên uw godtheit valt te voet?
Neen, Hageroos, gy weet dat uw gelaat,
Hem ſchoonder ſchijnt, dan al uw pronkſieraat.

J. Dullaert.

Vryſters zonder Vryers.

Aire.

Brave Juffers, fiere Maagden,
Reyne Vryſters van uw tijd,
Nu dat gy my dikwils vraagde,
Sal ik ſeggen, wat gy zijt.
Gy die ſlaapt, gelyk de Nonnen,
Sonder Vryer in verdriet,
Hoor, die tytels zijn gevonnen;
Gy zijt dit, en anders niet,

2. *Land*, dat zich niet voelt vermoeyen.
Daalders die op hoopen ſtaan.
Koeyen, die geſtadigh loeyen.
Uyers altyd vol gelaân.

Luyten,

Luyten, die men nimmer ſnaarde.
Cyters ſonder toon of quint.
Bokken ſonder klaauw of baarde'.
Schryvers ſonder pen of int.

3. *Gaaten* ſonder ſtyve tappen.
Wiegen ſonder kalf, of kind.
Tonnen die uit leegte klappen.
Blaazebalken ſonder wind.
Keegel-perk, doch ſonder keegels.
Klokken ſonder kleepel-klank.
Maayers ſonder ſtarkke fleegels.
Nachtegaalen ſonder ſangk.

4. *Voſſen* ſonder lange ſtaarten.
Officieren ſonder lans.
Pannen ſonder vla of taarten.
Kerkkemiſſen ſonder dans.

Paarden ſonder hengſte-ſpeenen.
Hoenders die geen eyers broên.
Kouſſen ſonder voet of beenen.
Lyſland ſonder guarniſoen.

5. *Scheeden* ſonder puik van meſſen.
Maale-ſlooten ſleutelloos.
Wyn die niemand dorſt kan leſſen.
Tuynen ſonder diſtel-Roos.
Kerkken ſonder groote toorens.
Schepen daar geen ankker is.
Hinden ſonder hart of hoorens.
Water ſonder ſteekel-vis.

6. *Venſters* ſonder kaars of lichten.
Kaarens ſonder room of huy.
Scheuren ſonder kunſt te dichten.
Klapperwerk en halve luy.

Ik wil al dit goed beſteeden
Op de mis in 't *keulſche land*,
Niet om al haar waardigheeden,
Maar dan raakt het aan een kant.

Vryers ſonder Vryſters.

Aire.

DAppre Jongmans, ſchrandre Heeren,
Eedle Baaſen van ons land,
Nu kom ik uw tytels eeren
Nu de Vryſters zijn aan kant.
Gy, die nooit een maagd, hoe teder,
Noch hoe poeſel, vryd geheel,
Hoor, ey ſit een weynigh neder,
Hoor uw tytels ſyn al veel:

2. *Heeren*

2. *Heeren* ſonder dienſt van meyden.
Edelluyden ſonder deugd.
Jonkkers ſonder land of weyden.
Jonge wulpen ſonder jeugd.
Snyers ſonder ſchaar of naalde.
Brouwers ſonder vat of ton.
Ridders, die nooit prys behaalde.
Hemels ſonder Maan of Son.

3. *Katten* die onwilligh muyſen
Muyſen ſonder muyſe-val.
Aapen, die niet gaaren luyſen.
Luyſen ſonder hair en al.
Vogels ſonder neb of bekken.
Nachtegaalen ſonder bos.
Bokken, die het ſout maar lekken.
Water ſonder baars of pos.

Ruyters

Ruyters ſonder kloekke paarden.
Voſſen ſonder hol of gat.
Vechters ſonder mes of ſwaarden.
Huyſen ſonder hond of kat.
Muggen ſonder ſorg voor branden.
Haarden ſonder kool of vuur.
Ploegen ſonder veld of landen.
Kooren ſonder koorenſchuur.

5. *Haanen* ſonder Hen of Kiekken.
Bocren ſonder laſt of juk.
Doctors ſonder hulp voor ſiekken.
Meeſters ſonder meeſter-ſtuk.
Advocaten ſonder rokken.
Dykkers ſonder veen of moêr.
Trommelſlagers ſonder ſtokken.
Schutters ſonder kruid of roer.

6. *Haaſen* ſonder dikke ſouſſen.
Rammen ſonder ſchaap of bel.
Beenen ſonder vleys of kouſſen.
Duyvels ſonder volk of hel.
Wegh, met die verfoeyde Beeren
Na het *ruyge Noortſe Hol.*
Niemand ſal haar arreſteeren.
Eſels reyſen ſonder tol.

Vryſters en Vryers ſaamen.

Aire.

KOm nu Vryers, kom nu Vryſters,
Kom, hoe elk u noemen magh,
Kom nu Voſſen, kom nu Lyſters,
Kom nu vry maar aan den dagh.

Kom

Kom elkander onderſchraagen;
Trek nu ſaamen eene lijn.
D'een ſal d'ander niet beklaagen:
Kom ik ſal uw rechter ſijn.

2. *Aapen* ſullen dan wel luyſen.
Voſſen krygen dan een gat.
Katten ſullen leeren muyſen.
Huyſen raakken aan een kat.
Haaſen ſwemmen dan in ſouſſen.
Oorlogh word verkeert in vreê.
Beenen pronkken met de kouſſen.
Meſſen ſteektmen in de ſcheê.

3. *Paarden* krygen Hengſte-ſpeenen.
Cyters krygen toon en quint.
Kouſſen trektmen aan de beenen.
Wiegen vultmen met een kind.

Koeyen ſullen niet meer loeyen.
Kaarens geeven room en huy.
Landen ſal een ploegh vermoeyen.
Klapper-werkken worden luy.

4. *Ruyters* raakken dan aan paarden.
Officieren aan een lans.
Bokken aan de klaauw en baarden.
Kerkkemiſſen aan een dans.
Kerkken draagen dan haar toorens.
Lyfland krijgt een guarniſoen.
Hinden pochchen op haar hoorens.
Hoenders ſullen eyers broên.

5. *Haanen* treeden Hen en Kiekken.
Nachtegaalen ſoekken 't bos.
Doctors helpen dan de ſiekken.
Water krijgt dan baars en pos.

Keegel-perkken geeven keegels.
Rammen loopen met de Bel.
Maayers ſwaayen dan de fleegels.
Duyvels raakken aan een Hel.

6. Weergunſt doet dan gunſt beklyven,
En de Bok krijgt ſmaak in 't ſout.
Niemant ſal dan Vryſter blyven,
Noch de Vryers ongetrouwt:
Stuur dan niet na vreemde oorden,
Nu dit goed hier nodigh is.
Holland word het *ruyge Noorden.*
Holland word een *Keulſe* Mis.

Taakouda M.

Op Rozabellaas traanen.

TOON: *Verheugd u nu, ô Engelandt! &c.*

O Traanen die ten oogen uit
Van myne Rozabella ſpruit!
Hoe kuntge daar gebooren worde'?
Uw kracht gaat booven de natuur,
Gy zijt wel waater, maar gy ſteekt vol vuur:
Een vuur dat my tot min aanporde.
Een vuur dat my tot min aanporde.

2. Voorwaar nu zie ik dat een oogh,
My in myn meeninge bedroogh,
En dat myn Rozabellaas traanen,
Geen traanen, noch geen vloeden zyn,
Maar vuuren vol van vlammen en fenyn,
Al vloeyenz' uit haar oogenkraanen.
Al vloeyenz' uit haar oogenkraanen.

3. Men ziet hoe dat een zoomergloedt,
't Gewas der aarde dorren doet,
Wanneer het komt zijn vocht t'ontbeeren:
Maar ſchoon mijn Rozabella plengdt
Haar vochte traanen, 'k word 'er door gezengdt,
En kon 'er lichtlyk door verteeren.
En kon 'er lichtlyk door verteeren.

4. Laat nu een minnaar, die gelooft
Dat eene vloedt een vlam verdooft,
Voortaan niet hoopen, maar vry vreezen,
Wanneer een brakke traanenvliet,
Uit zijn bemindes droevig' oogen ſchiet,
Dewyl 'er brandt uit komt gereezen.
Dewyl 'er brandt uit komt gereezen.

F. Snellinx.

Wyze: *Anakreon.*

NEen Amaril, neen Amaril uw lonkken,
En hebben nu op my geen meerder macht;
Een helder glas met Bachus vol geſchonkken,
Heeft op mijn hart nu d'allergrootſte kracht.
Want als ik drink, ontfonkken al myne aâren,
Met meerder gloet,
Als Venus branden doet,
In 't alderteerſte hart,
't Geen blaakt van minneſmart.

2.

Al uw gevley, al uw gevley en zuchten,
Die my wel eer betoverden door min;
Acht ik nu maar voor zotte, dwaze kluchten,
En ban die vreucht en welluſt uit mijn zin.

Een

Een roemer wyn kan my veel meer vermaken,
Want als het nat,
Van Liber my beſpat,
Dan worde ik van Apol
Zijn geeſt en godtheit vol.

3.

Al 't zoet geſtreel, omhelzen, drukken, kuſſen,
En 't kriel vermaak van 't dartel Leḍikant,
Is 't grootſte quaadt, dat geeſten uit kan bluſſen,
Maar Evans ſap verquikt het dof verſtant.
En doet, door vreucht, de geeſten geeſtigh worden,
Maakt arme rijk;
Verheft 'er uit den ſlijk,
Als Vorſten op den troon,
In ſpijt der hooge Goôn.

4.

O Amaril, ô Amaril, uw oogen,
Die ik, voor dees, voor Zonnen ſchatten, ach!
Die hebben my te jammerlijk bedroogen;
Ik zie een Zon, maar in een ſchoonder dagh,
Dan uw gezicht en blakende oogen, blinkken,
Zoo vol van glans,
Daar Febus Zonnekrans,
(O 't is de zoete wyn,)
Uw' oogen doof by zyn.

5.

Nu 'acht ik dat de bron der Zanggodinnen,
Op Helikon, Parnas, of Pindus top,
Niet meerder is, gelijk voorheen, te vinnen,
Maar nergens dan in Peans druivezop.

Want

Want of ik roep, Apollo met zyn Muzen,
't Is alles doof;
Zoo dat ik vaſt geloof,
Dat hy der dichtren bloet,
Alleen ontfonkken doet.

J. Dullaert.

Op een openbare Toebak-drinkker.

SO een, die neering ſchaamt, nooit ſal bedyen;
So ſal het *Klaas* onfeilbaar euvel gaan;
Hy ſiet niet aan, ſchoon men hem t'alle tyen
Met een Toebax-pijp voor de deur ſiet ſtaan.
Maar doch, wat is 't, ſijn neering is maar Rook,
En al 't profyt verteert door vlam en ſmook.

Meditando.

AAN BACHUS.

Horatius negentiende Zang van 't tweede Boek.

TOON: *Toen Bachus lagh en ſliep, &c.*

Looft my nakoomeling,
Looft my nakoomeling, ik zing,
Hoe 'k Bachus by de rotzen
Evoë, Evoë,
Zagh zitten in een kring.

2. Ik zagh 'er hoe dat hy,
Ik zagh 'er hoe dat hy, daaar by
De Nimfen en de Saters
Evoë, Evoë,
Opzong zyn Poëzy.

3. O Evoë! myn hert,
O Evoë! myn hert, dat wert,
Door eene verſche vreeze,
Evoë, Evoë,
En beevinge benerdt.

4. O Bachus! myn gemoedt,
O Bachus! myn gemoedt, en bloedt,
Van uwe godtheit zwanger,
Evoë, Evoë,
Door vreugde wordt gevoedt.

5. O Liber! Evoë!
O Liber! Evoë! die meê
Gevreeſt zijt door uw Wyngaartſpiets,
Evoë, Evoë,
Genaade geef en vreê.

6. Het ſtaat nu heeden vry,
Het ſtaat nu heeden vry, voor my,
Van wynbron en Thyaden,
Evoë, Evoë,
Te ſchaateren heel bly.

7. En van de mellekvliet,
En van de mellekvliet, een liedt
Te zingen, en den hooning
Evoë, Evoë,
Die uit de ſtruiken ſchiet.

8. 'k Heb oorlof en ook ſtof,
'k Heb oorlof en ook ſtof, de lof
Van uwe Bruidt te zingen,
Evoë, Evoë,
Geſteldt aan 't Starrenhof.

9. Het ſtaatme vry met zangk;
Het ſtaatme vry met zangk, en klank,
Van Pentheus en Lykurgus,
Evoë, Evoë,
Te melden d'ondergangk.

10. Gy leidt, ô Evoë!
Gy leidt, ô Evoë, ook meê
De ſtroomen van de vlieten,
Evoë, Evoë,
En temdt de woeſte Zee.

11. Wanneer gy zijt van nat,
Wanneer gy zijt van nat, beſpat,
Op afgeſcheiden heuvels,
Evoë, Evoë,
Heeft ſchaad' op u geen vat;

12. Al ſtrikte gy te hoop,
Al ſtrikte gy te hoop, ter loop,
De vlechten der Bachanten,
Evoë, Evoë,
Met eenen adderknoop.

13. Toen 't heilloos Reuzenrot
Toen 't heilloos Reuzenrot, den Godt
Jupyn om hoogh beſtormde,
Evoë, Evoë,
En klom na 't heemelſch ſlot:

14. Toen hebt gy Rekus zelf,
Toen hebt gy Rekus zelf, ja zelf,
Met leeuwenmuil en klaauwen,
Evoë, Evoë,
Geſtooten van 't gewelf:

15. Hoe-

15. Hoewel dat yder docht,
Hoewel dat yder docht, gy mocht,
Boert, dans, en ſpel veel beeter
Evoë, Evoë,
Verſtaan dan oorloogstocht.

16. Maar gy, ô Evoë!
Maar gy, ô Evoë! waart meê
Wel afgerecht op beyde,
Evoë, Evoë,
Den oorloogh en de vreê.

17. De helhondt ſtaakte ras,
De helhondt ſtaakte ras, 't gebas,
Toen hy zagh uwen hooren,
Evoë, Evoë,
Daar 't hooft verſiert meê was:

18. Hy kwiſpelſtaartte zoet,
Hy kwiſpelſtaarte zoet, en groett',
En lekte, met dry tongen,
Evoë, Evoë,
In 't ſcheiden uwen voet.

F. Snellinx.

Aan M. K.

GY voert de ſtatigheit van Juno in uw wezen,
Minervaas kuisheit, zoo het ſchijnt, in uw gezicht;
Dianaas fierheit in uw tret, de minnepezen
Voor ronde boogen, om het flonkkerende licht
't Geen in uw voorhooft blaakt. maar 't hart is vals van binnē.
Zyt gy dan niet met recht der hoeren Koninginne?

J. Rafelſt.

Op een Hoorenbeeſt die een Juffrouw ſloegh.

GY ſchelt haar voor een hoer, en op haar eigen kamer,
Voor diefeg, voor noch meer, als ik nu zeggen kan,
Maar loome Jaſper, is uw vrouw niet veel infamer,
Daar gy o ſchenbrok, noch draagt vaſte tekens van?
't Is wonder, dat een ſchurfde een rappe iets wil verwijten,
Dies houde ik 't ſpreekwoort, van d'aaloude, waar en waart;
Wanneer een ſchurrift ſchaap zijn makkers wil beſchijten,
Werpt hy den drek rontom door 't ſlingren van zijn ſtaart.

J. Pieterſoon.

Op een Alchymiſt.

DE blazer, Alchymiſt, met ſchaad en ongemak,
Zoekt hier verborgen konſt, doch vind den Bedelzak.

R. B. Ch.

'T Zyn Di- a- naas toortſen niet, Die by
Maar wyndrupplen ('t is geſchiet,) Die God
nacht zoo aan dē hemel blinkken,
Bachus ſtorten onder 't drinkken;
Doen hy op Ari-
adnes Feeſt, Spoog hele ſtroomen, als een dronkken beeſt,
Met

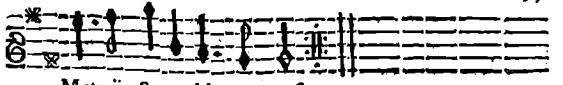

Met zijn Saters, bly van geeſt.

2.

't Was bruits kroon niet die hy nam,
En, met kracht, ten hemel ſmeet van verre,
Dat de bladeren, vol vlam,
Door zijn macht, veranderden in ſterren.
O die loogen is veel te grof!
't Was anders niet, als braakſel, wyn, en ſtof;
En hier ſproot 't geſtarrente of.

3.

Doen de broeder van de Maan,
By Admetus zijne ſchapen weiden,
Niet wou om den hemel gaan,
Goôn en menſch de duiſternis beſchreiden;

Gaf vader Liber, vol van wijn,
Met zijn purper bakhuis, veel ſchoonder ſchijn,
Als de zoon van Godt Jupijn.

4.

Wat de Hemel ook vertoont,
En Starrekykers al konnen reeknen,
In zyn goddlyk aanſchijn woont,
Zon, Maan, geſtarnt en al haare teeknen,
Lucht, water, aarde en 't lichte vier,
Toont zijn wonder troony, zoo braaf van zwier;
Wegh dan Febus met uw Lier.

Amanter.

WYZE:

WYZE:

'k Ben zoo moê van drinkken.

AMſterdamſe bazen, vryers van de wijn,
Kannen, kroezen, glazen, om vol vreugt te zijn,
Luſtig, laatje niet verſnoeven,
Van wat kale Hagenaars;
Van ſchuim, van lichte boeven,
Die valſch, verkeerent, troeven.

2. 't Zijn maar lichte vinkken, lichter als de wint,
Die wel garen drinkken, en dat zonder ſplint;
Dan noch ſtoffen en braveeren,
Stadig voeren 't hoogſte woort;
Al waren 't groote heeren,
Gelijk in ſchijn haar kleeren.

3. Hier was laaſt een jonkker, uit den kalen Haag,
Een verwaande pronkker, die ſchier, alle daag,
Hadt verandring aan van noppen,
Van veel vroome liên geborgt;
Gelijk de hooffe poppen,
Die ſlechte lieden foppen.

4. Dezen haan gingk vryen, 't weeutje van een baas,
Dienm' in zijne tyên, noemden Sinter Klaas;
Want hy reet met quade beenen
Op een fluxe en jonge Meer;
En gaf veel aan de geenen,
Die 't goede qualyk meenen.

5. Maar gelyk de Duivel, 't gelt, zoo licht geſchraapt,
Acht, als varkens zuivel, of op zee gekaapt.
Heeft dit onbedachte vrouwtje,
Aan dien lichten, loſſen gaſt,

Ver-

Verquakkelt woort en troutje;
Als een onnozel Boutje.

6. Nu zal 't koesje draven, door den hooffen Haag;
Zy, gelyk als Graven, teeren alle daag,
En met ſtoffen en braveeren,
't Zware, licht gewonnen, gelt,
Door 't kaartſpel en verkeeren,
Gelyk een Prins verteeren.

7. Amſterdamſe bazen, vryers van de wijn,
Kannen, kroezen, glazen, om vol vreucht te zijn,
Zeg eens, hoe zal 't weeutje varen
Als haar geltje is op, verteert?
Zoo krijgtmen Waar, voor Waren;
Is dat niet deftig paren?

Ou bien, ou jamais.

TOON: *La Katharyna.*

MYn Man is weder by zijn vlugge,
En ik bewaar alleen het huis;
Wanneer hy keeren zal te rugge,
Is hy geſtelt als tieribuis.
En zingt, al ſchoon ik daarom tiere,
Fa, la, la, la, la, la, dra diere.

2. Als ik dan zegh, aanziet het ende,
O grooten zwellegaart, eens aan!
Gy zult ons t'zaam om godtswil zenden,
Of door den honger doen vergaan:
Zoo zingt hy, ſchoon ik daarom tiere,
Fa, la, la, la, la, la, dra diere.

3. Hy ſpreekt in't endt, tot my, dees reden:
Zwijgt Vrouw, gy ſpreekt gelijk een beeſt,

Als

Als Bacchus gloeit door myne leeden,
Dan ben ik Cicero van geeſt.
Dus wil ik zingen, trots uw tiere,
Fa, la, la, la, la, la, dra diere.

OP DE HALS-BOOT van CELESTYNE.

Clara micante auro.

WIe *bood* dees goude *Boot* vol duurbre diamante',
So Venus het ge*bood*, geen over*bood*ig' Eer?
Ik buyg dan voor die *Boot*, my aangebooden, neêr,
Of liever voor die Hals, daar zich die *Boot* op plante:
Of ook voor Beyde; nu ik twijffel, of althans
De *Boot* haar Hals, dan of haar Hals de *Boot* geeft glans.

Meditando.

JOAN. BLASIUS, Adv^t.

GEZANGK.

Wyze: *Op wat loſſer grondt.*

DIcht by Idaas kruin,
In't geboomt;
Koel beſtroomt,
Leit een ſchoone Tuin,
Die met wit Arduin
Is beſlooten;
Roozelooten,
Tulp en Lauwerieren,
Boorden yder laan,
Die met brave zwieren,
Recht na'et Tuinſlot gaan.

2. Voor

2.

Voor de Valbrugpoort,
Van het ſlot,
Waakt een rot;
't Geen nooit ſlaap verſtoort,
Maar het al vermoort,
Die hun eeden,
Overtreeden,
En beloften breken,
Die zy aan de min
Doen, en ſlimme ſtreken
Hebben in haar zin.

3.

Almäÿde quam,
Door de laan,
Aangegaan,

Als

Als een vredig lam,
't Geen nooit liſt vernam;
Dies de wachten,
Die haar achten
Venus zelf te wezen,
Weken aan d'een zy,
Yder was vol vrezen,
Zy alleenig bly.

4.

Flux ontſloot de deur,
Van 't klinkket,
Opgezet,
Daar zy ruſtig deur,
Zonder droef getreur,
Heen gink ſtryken.
Ware blyken,

Dat

Dat haar trouwe liefde,
Alles overwint;
En meer harten g'riefden,
Als vrouw Venus Kint.

5.

Toenze op 't middelplein,
Van den Hof,
Ryk van ſtof,
Zag de minfontein,
En de brave trein,
Van de Goodtjes,
Die voor Bootjes,
Ericijn verſtrekken;
Riepze, vol van gloet:
Deze dan verwekken
Min in ons gemoet?

6.

Wyl zy dit noch ſprak,
Quam een Godt,
('t Was haar lot,)
Die heur ſpoedig ſtak,
Dat zijn moortpriem brak,
In haar wonden;
Ongeſchonden,
Riep hy, zult gy ſterven,
Om uw ſtout beſtaan,
Op dees heilige erven,
Mach maar Godtheit gaan.

F. Dullaert.

Op

Op een looze Vrouw.

WAt is'er loozer dan een Vrouw,
Op argeliſtigheit doorſlepen?
Wat bracht'er ymandt meer in rouw,
Dan zulke ſlinxe en looze grepen?
Amira draagt in d'eene handt
Het vier en in den andren 't water;
Wie haar wil tot hem trekken, kan't
Met weinig doen, want goet doen ſchaat'er.
Want z' is een beeſt,
Voor lang geweeſt.

J. Rafelſe.

TOON:

TOON: *Cupido zoo ghy voor een Godt &c.*

HOe lang, ô oorſpronk van mijn min,
Die ziel en zin verwert,
Zult gy met zoo een wreede zin
Noch pynigen myn hert,
En ſtaagh doen in een waaghſchaal zijn
Dan 't leven dan de doodt;
Dan eens een troofteloozе pijn,
Dan troofting in die noodt.

2. Uw heusheit heft mijn zinnen op,
Uw bersheit ſtrekt m'een plaagh;
Een lonkje voert my in den top,
Een ſtuurs gezicht om laagh;
't Coraal van uw robyne mondt
Maakt dat ik keer op keer,
Dan hulp vin voor myn minnewondt,
Dan quynende verteer.

3. Zoo

3. 'Zoo ſtaat my 't vrolyk leven niet,
Noch ook het ſterven vry;
En 't geen een ander leven ziet,
Is dat ik ſtervend ly,
En lydende zoo dikmaal ſterf,
En tuſſchen beyde zweef,
En levende het leven derf,
En ſtervende noch leef.

4. Wel aan dan oorſpronk van myn min,
Heelplaaſter voor myn ſmert,
Plaaſt eens myn ongeveinſde min
In 't ongeveinſde hert,
Redt eens uw minnaar uit de noodt,
En dempt myn ongeneught,
Voor zoo veel ſchetſen van de doodt,
Door een volkoomen vreught.

C. G.

N
Een myn ziel, myn Erremgaart, Uwe
't Lyden dat ik om u ly, Acht ik
liefde is meerder waart, Dan Koning Creſus ſchat;
voor geen ſlaver- ny, Druk, heeft op my geen vat.
'k Zal myn eeden houwen, Wilt vertrouwen,

Op

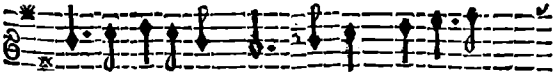

Op uw Lyzanders woort; Al zou 't my eeuwig

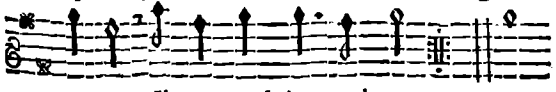

rouwen, Ik vrees noch doot, noch moort.

2.

Gy weet, waardige Engelin,
Wat wy beiden in ons min,
Al hebben uitgeſtaan;
Wat voor laſter, ſmaat en hoon,
Ons van menſchen en van Goôn,
Is over 't hooft gegaan!
Wat al druk en lyden,

En verblijden,
Haat en gunſt en ſpijt!
Wie kan zijn nootlot mijden,
Hoe ver, hoe na, hoe wijt?

3.

Wy vertrouden niemant niet,
Die ons raden, die verriet
Haar zelf, en u, en my;
Onder, boven, van ter zy,
Dreigden 't alles, echter gy
Waart wel gemoet; maar wy,
Zagen niet de buyen,
Die van 't zuyên,
Ons doenmaals naakten; ach!
Al watmen op kon ruyên,
Quam nydig voor den dag.

4.

Dog ik hoop, o Erremgaart,
Zoo uw aart niet weer ontaart,
Gy haaft zult zien de tijt,
(Van ons lang gewenſch voorheen)
Dat wy zullen t'ſaam alleen,
Eens leven onbenijt;
En ik, voor mijn drukken,
Dan zal plukken,
Die meer als aartſe vrucht;
Daar 't hart, door droevige ongelukken,
Zoo treurig nu om zucht.

Amantes.

Wyze: *O Kersnacht.*

ZAl ik dan eeuwigh moeten lyden?
Zal nooit mijn hart zich eens verblyden?
Zal altijdt dan mijn Morgenzon,
Verduiſtert, droef voor my verdwynen?
Ach! zullen nooit haar' ſtralen ſchynen
Zoo klaar meer in myn waterbron?

2. Ik meen de bronnen van myn oogen,
Die nu altijdt zijn overtoogen,
Met traanewolken, die het hart,
Door onbekende wegen jagen,
En dan, als loſſe regenvlagen,
Uitbarſten, door het oog, met ſmart.

3. Helaas! Lucelle zijn u d'eeden,
Die gy zoo wuft hebt overtreden,
Dan zoo vergeten? d'Amſtelſtroom,

De

De groen begraaſde Diemerweyen,
Daar ik u plach zoo vaak te leyen,
En d'overoude lindeboom,

4. Zijn vaſte tuigen van de woorden,
Die zy u dikmaals ſpreken hoorden,
Met uw vergoode Roozemont;
Ach! zult gy zoo uw trouw bevlekken?
Zult gy alleen een ſchandt veſtrekken,
Voor Junoos heilig trouw verbont?

5. Lucelle, ſchoonſte aller maagden,
Die onder duzent maar behaagden,
Alleen mijn nooit getroffen hert;
Ay, keer, wilt uw gedachten wenden,
Aanziet myn lyden, myn ellenden,
Ontferm u over myne ſmert.

J. Pieterſoon.

Aan Juffer M. W. B.

Op het afvallen van haar *Kouſſeband.*

Hony ſoit, qui mal y penſe.

IN 't danſſen valt uw *Kouſſeband*,
Die ik, geoorlooft, met myn hand
Weer op-bind; ſpreekt 'er ymand van
So weer u met dees woorden dan
Van die Vorſtin, die uitgeſart,
Sey; *die arg denkt, vaar arg in't hart.*

Meditando.

BLASIUS.

CHANSON A BOIRE.

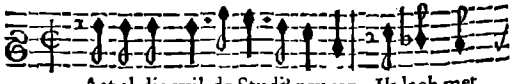

LAat al die wil de Studi' pryzen. Ik lach met d'ui-

d'uit-geleerde Wyſen, En al haar boe- ken overhoop.
De Wyn maakt myn verſtandt zo ſchrander, Ik
dicht en zing by glas en ſtoop, Meer als de
Muzen met malkander.

CHANSON A BOIRE.

Sur le chant, Amour fit entrer dans ma chambre.

Vante qui voudra la Doctrine.
Je me ris des diſcours de Pline,
Et de tant de livres divers.
L'Eſprit d'un Beuveur les ſurpaſſe,
Car il peut en proſe & en Vers
Plus que les Muſes de Parnaſſe. Bis.

2. *Quand j'ay du Vin dedans mon verre,*
Je voy le circuit de la Terre.
Et tous les mouvements de Cieux.
Je connois le Pole Antarctique,
La diſtance de tous les lieux.
Et la ligne Climaterique. Bis.

3. *Quand j'ay du vin, je m'eſtudie*
Aux poincts de la Philoſophie.

C'eſt

Aldus

In Nederduits nagevolgt.

LAat al die wil de ſtudi' pryzen.
Ik lach met d'uitgeleerde wyzen,
En al haar boeken overhoop.
De wyn maakt myn verſtandt zo ſchrander,
Ik dicht en zing by glas en ſtoop,
Meer als de *Muzen* met malkander. 2 *maal.*

2. Als ik de wyn in 't glas zie ſpringen,
Dan zie ik d'Aard met al zijn dingen,
En al 't bewegen van 't geſtarnt.
Ik kan de *Zuid-* en *Noord-pool* vinden.
'k Zie hoe de zee op d'oevers barnt,
Met hitt' en kouw, en al de winden. 2 *maal.*

3. De wyn leert my *Philoſopheeren*,
Ja op het ſcharpſte *diſputeeren*.

C'eſt ou l'on voit mon jugement.
Je ſuis ſçavant en Rhetorique,
Et pour dreſſer un Argument
Je me mocque de la Logique. Bis.

4. Ovide *en ſa* Metamorphoſe,
Platon *en ſa* Metempſicoſe,
N'eſtoyent tous deux que des Reſveurs,
De ſuire comme eux c'eſt une crime.
Car s'ils ſe diſoyent bons Beuveurs,
On en feroit bien plus d'eſtime. Bis.

5. *T'ſa beuvons ma chere compagne,*
Du Vin Franſçois, du Rhin, d'Eſpagne,
N'importe pas, mais qu'il ſoit bon.
Le Vin nous aiguiſe la verbe.
Et fait trouver dans un jambon,
Plus de ſcience, qu'en Minerve. Bis.

Zy roert mijn geeſten om en om,
Ik weet een hair in vier te klooven,
En alle konſt ſtaat voor my ſtom,
Als ik ben van dat nat beſtooven, 2 *maal.*

4. *Naſo* is vol veranderingen,
In *Platos* hol zijn vreemde dingen,
Doch 't waren dromers by de ton.
Maar hadden zy de Wijn gaan looven,
Gelijk de zoete *Anacreon.*
Hun lof gingh yder een te booven. 2 *maal.*

5. T'ſa laat ons onder 't glaze klinken,
Frans', Rijns', of Spaanſe Wijnen drinken.
De beſte die kan 't ons wel doen,
De Wijn kan ons verſtandt op delven,
En toont ons in een Venushoen,
Meer wijsheydt, als in *Pallas* zelve. 2 *maal.*

BRUY-

BRUYLOFTS-SANG.

Aan de SPEEL-GENOOTS.

Toon: *Boervoetje.*

HEy Bruyloft! hey Bruyloft! hey Bruyloft in 't land!
Het ſuchten
En duchten
En ſmart aan een kant,
Nu Cypris geweld
De harten ontſtelt
En yder met vuur van de Liefde verbrand.

2. Hoe ſoet is 't, als Venus, na duyſend gevaar,
De zielen
Doet knielen
Voor Junoos autaar,
En offert een vlam,

Die

Die 't meysje wel nam
En 't knechje wel wenſchte, quam trouwen aan haar.

3. Speel-nootjes ſa luſtig, men gaat u al voor,
MARYE
Gaat glye'
En volgt op het ſpoor
Dat Bruygom VALET
Heeft open geſet
Toen ſy gaf op 't leſte ſijn vryen gehoor.

4. Ey maak voor het Bruytje de nacht niet te kort,
Sy lacht al,
En wacht al,
Na dat 'er noch ſchort.
Ey laat doch VALET
By SOETENS te bed;
Men kan het wel raaden wat dat 'er ſo port.

5. So

5. So RUYLTJE laat loopen, 't is heemels begeer,
Set jyje
Maar byje
ELISABETH neêr,
Dat *Soetjen* is ſoet,
Houw louter maar moet,
Sy laat ſich bekooren in deugden en eer.

6. Wat dunkt u ANTONIA gaat dat niet goet?
Seg SOETENS
Hoe moetens'
Ook weeſen te moed?
Ik wed dat de Trouw,
Spijt man ende vrouw,
Voor vryers en vryſters is wonderlijk ſoet.

Meditando.
BLASIUS.

Aan Ermgaart.

ERmgaart ſchoonder in het bedt,
Dan vrouw Venus in de dalen,
Die met Nardus en Himet,
Mirthe en purpre Roozen pralen;
Schiet niet meer uw gloênde ſtralen,
In mijn blakent ingewant,
Of ik zal tot aſch verteren,
Door die blixemende brant,
Als een Fenix in zijn veren,
In 't Arabiſch balſemlant.

Amanter.

Narciſſus Bron.

Wyze: *Leſtmaal als ik uit benten gingk, &c*

Narciſſus kreegh een minnevonk,
Als hy eerſt zijn aanzicht zagh;
Om dat hy in zijn wezen vont,
Een bekoorelijke lach.
Was 't niet ſlecht,
Dat die knecht,
Zich zoo lydigh had vergiſt,
Dat hy in,
Eygen min,
Al zijn tijdt en leven quiſt?
Neen, mijn vrienden, neen.
Hy had groote reên,
Zo gy maar de oorzaak wiſt.

2. De *ſpiegel* daar hy zich in keek,
Met een zoete tooverlach:
Was *Poel*, noch *Bron*, noch *Waterbeek*,
Daar hy al dat wonder zagh:
Maar het was,
Zo een *glas*,
Zo een *Roemer van een ſtoop*,
Die die borſt,
Voor den dorſt
In zijn lieve lijfje zoop.
Zo dat eygen min,
Quam ten boezem in,
En met zoete dropjes droop.

3. Zo haalt hy 't teughje binnen had,
Voelden hy een ſtage brandt,
En trek tot 't zelve druyve-nat

Door zijn gratigh ingewant.
Zoo dat hy,
Even bly,
Niet en deed als ſtadigh dronk,
En hy zoop,
Stoop op ſtoop,
Om te leſſen deze vonk.
Och! die met *Narcis*
Zoo gelukkigh is,
Blijft altijdt even jongk.

4. Wat gaf die knecht doen om een vrouw,
Doen zijn hertje, zo verheught,
Ontſlagen was van druk en rouw,
Door die zoete Droppel-vreught.
Brengh dan an,
Glas en kan,

Daar

Daar ik al mijn vreucht in zet,
Al 't gedoen,
En 't gezoen,
Dat men met de Juffers het,
Acht ik niet een leur,
Want ik 't glaasje keur,
Voor een mooye Meyt in 't bedt.

Op een Kupido van Amber.

DAt deeze Minnegodt van amber is gemaakt
En oorſprongk heeft genoomen;
En d'amber, traansgewys, al druipend is geraakt
Van veelerhande boomen,
Ay Minnaars! wie en ziet niet dat de liefde naakt
Van 't ſchreyen is gekoomen.

F. Snellinx.

GEZANGK.

Wyze: *Anakreon, Anakreon de Dichter.*

WIe kan de min
Ontvluchten? wie ontloopen?
Wat ſtale borſt
Heeft ooit zijn macht weêrſtaan?
Wie kan zijn zin
Verzetten? wie ontknoopen
Dat d'oppervorſt
Heeft in zijn raat beraân?
En ach ik min zoo vierigh buiten hoope;
Is 't niet bedroeft,
Wanneer het harte proeft,
Zoo duldeloozen ſmert,
Die nooit genezen wert?

2. Ik ben gelijk
Een hert, ter vlucht geſchooten,
Door 's Jagers pijl,
In 't ongebaande wout;
Ik vlucht, ik wijk,
Maar voel mijn ſmart vergrooten,
Aangroeyen, wyl
Mijn drift geen ſtilſtant hout.
Heeft ooit een menſch ter werelt ruſt genooten,
Als 't moorttuigh brak,
En in de wonde ſtak?
Een ſplinter in de hant,
Veroorzaakt pijn en brant.

3. Hoe veel te meer,
Ik, die zoo ongenadig,
Ben in mijn hart,

Met pyllen, diep deurwont;
En 't wreedt geweer
Draag in mijn wont geſtadig,
Voel dat mijn ſmart
Vermeerdert ſtont, op ſtont;
Heb reden om de min, die zoo baldadig,
My heeft gewont,
Te ſchelden, dat den Hont,
Die aan Cocytus woont,
Meer gunſt den menſch betoont.

4. Maar ach, maar ach,
Wat zouw dat nydig ſchelden,
My, in mijn pijn,
Dog helpen? niet met al:
Mijn droef geklach,
Die myne ellenden melden,

Zal

Zal eenmaal zijn
Verhoort, uit 't jammerdal.
Dan zal de Min mijn trouwheit eens vergelden,
En Erremgaart,
Voor my alleen bewaart,
Bewegen, dat haar zin,
Tot my ontfonkt met min.

J. Dullaert.

Aan een Verklikker.

HY die zoo meenigmaal een andre heeft gekroont
Met hoorens, zal nu voor zijn wapen hoorens voeren.
Hy trouwt zich zelven aan zijn zellef, en betoont,
Dat nooit een eerlijk man, maar boeven trouwen hoeren.

Theocritus a Gendo.

SCHEY-LIED,

geſtelt ten verſoek en dienſte van myn Heer en vriend

ORESTES,

vertrekkende naa....

TOON:

Amarilli mia bella.

1.

WEgh benaauwde gedachten!
Beklemt myn zieltje niet, noch hart, noch ſinnen;
Ik moet de ſmart verwinnen,
Die myn verlieft gemoed met volle krachten
Wil deerlyk doen verſmachten.
En voel nu, leyder! dat ik veel droeve tyden
Om *Eliſe*, om *Eliſe*, om *Eliſe* ſal lyden.

2.

Op dan zieltje! laat vaaren
Bedrukte traanen. op! den goeden Heemel
Beſluit dit min-geweemel,
En wil niet meer myn leeven ſo beſwaaren.
De Gooden my beſpaaren
Tot meer gelukken, als dat ik noch met ſinnen
Myn *Eliſe*, myn *Eliſe*, myn *Eliſe* ſou minnen.

3.

Nieuwe Kuſten der weereld
Poog ik met vlyt en yver te beſoekken.
't Ryk China, dat met boekken
En konſtbre weetenſchappen is bepeerelt,
My al voor d'oogen dweereld.
Daar ſal ik toonen, dat myn gemoed eelaardigh
Een *Eliſe*, een *Eliſe*, een *Eliſe* is waardigh.

4. Schoon

4.

Schoon uw Liefde, Beminde
En uytverkooren ziel my is gebleekken,
Die is ook weer geweekken.
Uw Minne-trouw, veel lichter als de winden,
Liet zich met my niet binden.
Ik heb veel beeter, het eedig woord van trouwen
Als *Eliſe*, als *Eliſe*, als *Eliſe* gehouwen.

5.

Ey *Eliſe*, mag 't weeſen,
Gedenk noch aan die ſlaaf en minne-peyſer,
Gedenk aan ſulkken Reyſer
Die geen gevaar, uyt d'afgrond opgereezen,
Om uwe Min kan vreeſen.
Ik blijf dan ſeggen, dat my door 't minne-deyſen
Mijn *Eliſe*, mijn *Eliſe*, mijn *Eliſe* deê reyſen.

6.

Kom mijn Engel beſchouwen
Op welk een ſchip Kupido my komt brengen.
Sijn *Pylen* ſijn de *Stengen.*
Sijn *Boog* het *Roer*, de *Kookker* moet men houwen
Voor *Maſt*, de *Pees* voor *Touwen.*
Sijn beyde *Vleugels* voor *Zeylen.* wind en waaſem
Is *Eliſe*, is *Eliſe*, is *Eliſe* ſijn aaſem.

7.

Hy de *Stuurman.* ſijn *Moeder*
De *Schipper. Ik*, Gelach en Boerteryen
Gelijk *Matrooſen* ſtryen,
En geeven door die tocht mijn Minne voeder.
Hy my bewaart als Hoeder.
D'onſtuyme vloeden en zeeſpook ſal hy ſtille'
U *Eliſe*, u *Eliſe*, u *Eliſe* te wille.

8. Vaar

8.

Vaar nu wel dan *Elíſe*,
Wilt nu een beeter voor uw Man uitleeſen
Als gy my keurt te weeſen.
Indien uw min niet meer komt te vervrieſe',
Nu gy my moet verlieſe',
So wil ik eeuwig, laat maar uw gunſt niet krenkken,
Aan *Elíſe*, aan *Elíſe*, aan *Elíſe* gedenkken.

9.

Landgenooten, myn vrinde,
Leert nu voorſichtig op myn voorbeeld lieven.
Laat niet uw hart doorgrieven
Of laat u flux met d'Echte knoop verbinden.
Haar Min verdwynt als winden.
Die trouweloosheid heb ik door minne-wonden
Aan *Elíſe*, aan *Elíſe*, aan *Elíſe* bevonden.

Meditando.

BLASIUS

Stemme: *La Courtoiſe.*

HArtje 'k hiel u in mijn oogh,
Zoo verr' als 't gezicht kon ſtrekken:
Maar doen dat mijn oogh bedroogh,
En de lucht quam tuſſchen trekken,
Plaaſt ik u van 't oogh in 't hert,
Daar gy t'hans gekoeſtert wert,
En mocht 't mijn by 't uwe wezen,
Dan zou mijn getrouwe min,
Zich eerſt zien ten top gerezen,
En mijn vreugt nam haar begin
Waaren wy een ziel en zin.

C. G.

Op

Op de Dubbelhartigheyt van Aſtrea.

KAn ymant my op aarde zeggen,
Waarom de zee, nu vloeit, dan valt?
De maan verwiſſelt van geſtalt?
Waar *Eden* ſtaat met groene heggen?
En waar de wyde hemelzalen,
Op 't ſmalſte, maar drie ſpannen is?
Roos sonder diſtelen is te halen,
En daar de nijt verbannen is?
Hoe hoog de ſtarren zijn van d'aarde?
Hoe diep den diepen Oceaan?
Wat meerder is, als trouw, van waarde?
Wie Caïm troudt na Abels ſlaan?
Die kan, 't geen niemandt ooit kon weten,
Dan Jupiter, die 't al beoogt,

Zien

Zien in de nieren, door de reten,
Van Ermgaarts hart, waar liſt op boogt,
Zoo dat zy is geſtelt van binnen,
't Geen trouw nog deucht niet uit kon vinnen.

AAN CELESTYNE.

Toon: *Arelandyn.*

OP vergoode Zang-godeſſe
Trek een andre vaarſe-lyn.
Volg de nieuwe minne-leſſe'
In de ſchool van *Celeſtyn.*
Celeſtyne jong in jaaren
Eyſt alleen haar lof-gedicht,
Celeſtyne in de aaren
Van een minnaar vlammen ſticht.

2. *Celeſtyne*, myn Goodinne,
Celeſtyne myn begeer,
Celeſtyne gy doet minne'
Uwe *Schoonheid*, *Deugd* en *Eer*.
Schoonheid, die met volle gaaven
Op haar weeſen leit verſpreit;
Een gewenſte minne-haaven,
Daar Kupido ſelf om vleyt.

3. Souw haar *Deugd* geen Liefde quekken?
Haare Deugd, die als de Son
Goude ſtraalen op kon ſteekken,
En myn brein verlichten kon.
Haare Deugd ſoo hoog in waarde,
Die haar naam onſterflyk maakt;
Die met ſulk een Engel paarde
Is den Heemel half genaakt.

4. Souw de *Eer* van *Celeſtyne*,
Die den Amſtel luyſter geeft,
My niet doen om liefde quyne,
Die haar oog begunſtigt heeft.
Sy die kuiſch en trouw van harten,
Dood en Leeven dwingen kan,
En oprechte Minnaars ſmarten
Neemt uit meedelyden an.

5. Leef dan lang ô praal der Maagde',
Groey in Schoonheid, Deugd en Eer.
Eeuwig gy myn ziel behaagde,
Die gy eygent meer en meer.
Was ik by u met myn kuſſen,
Swoer ik dit om eygendom:
Neêm dit kusjen ondertuſſen
In gedachten tot ik kom.

Meditando.

KUSJE.

LIeve Lipjes dien ik min,
Wat voor zoetheit hebt gy in?
Zeght my levendigh gebloos,
Is het Nectar of Ambroos?
Is 't een dauw of honighvloedt,
Of is 't ſaapigh ſuikker zoet,
Dat van uwe boorden vliedt,
Als gy my uw kusjes biedt?
Dus verwerd ik in 't verſchil,
Als mijn lieve Amaril,
Die 't aan my tot antwoort gaf:
Zijt gy noch in min zoo laf?
Kent gy noch de zoetheit niet,
Die gy van mijn mondt geniet?

Doen

Doen ik flus met bly gelach,
Kuſſend' aan u zyde lagh,
Was 't de waaſſem van mijn ziel
Die my kuſſende ontviel,
Was 't mijn min uit 't hert geſtiert,
Die uw toegewaaſſemt wiert;
Nu verlangt mijn minneſmert
Om een kusjen, uit haar hert.

C. G.

Aan Lucelle.

GEringe Maagt, hoe is uw hart zoo eêl, zoo groot,
Zoo kuiſch, zoo wijs, dat u geen ſchatten kan bekooren?
Onze eeuw brengt nu niet meer zoo brave ſchepſels voort,
De gulde tyden van Aſtre heeft u gebooren.

Amanter.

GEZANGK. TOON: *Verkeugt u nu ô Engelant.*

DE Min die my een ſlagpen gaf,
Uit zyne wieken, om de ſtraf
Der minnelooze te beſchryven,
Die Venus wetten wederſtaan,
Stak, wyl ik ſchreef, met vier mijn lettren aan,
En dee die vlam door 't lichaam dryven.
En dee die vlam door 't lichaam dryven.

2.

De vlam die brak ten oogen uit,
Mijn ſtem wiert heeſch, geen klankgeluit
Kon door mijn keel ten monde uit ſlippen;
Ik branden als een zwavelberg,
Zoo krachtig is die naakten kleynen dwerg.
En in die brant beefd' al mijn lippen.
En in die brant beefd' al mijn lippen.

3. Mijn

3.

Mijn hart was heet, mijn lichaam kout,
Mijn ziel verbaaft, mijn oogen ſtout,
Ik wilde 't geen ik nimmer wilden;
Ik droeg om 't hooft de doek, gezont,
En in het hart de diepe wont,
Wier ſmart mijn Hageroos vaak ſtilden.
Wier ſmart mijn Hageroos vaak ſtilden.

4.

O Min, terwyl gy dit papier,
En letteren, door 't minnevier
Geteekt hebt, wil ik 't weder geven,
Van daar het eerſt zijn oorſprongk nam,
En offeren het aan uw vlam,
Daar 't eerſt ontfangen heeft het leven.
Daar 't eerſt ontfangen heeft het leven.

Amanter.

Aan CELESTYNE.

Toon: *Eerſte of tweede Kerſnacht.*

O Mondt! vol geurig' amber aaſem,
Die aan mijn zieltje nieuwe waaſem
En leeven geeft aan't arme hart.
O mond, ſoo rond en net beſneeden,
Die door uw lief-getaalde reeden
Sijt oorſaak van mijn minne-ſmart.

2.

Uw mond my inblaaſt minne-gloeden,
Die in mijn jonge boeſem woeden,
En ſtookken daar een vlammend vuur.
Hoe hooger brand, hoe grooter liefde,
Hoe dieper wonden gy my griefde,
Hoe nader aan mijn ſtervens uur.

3. Ik

3.

Ik ſterf door al mijn minne-vreugde,
Waar meé gy myne ziel verheugde
Als ik uw warme mond genaak.
O neen, ik leef, door zulke kusjes,
En wentelt in die kuyſche lusjes
Waar na dat ik zieltoogend haak.

4.

Maar och! wat kan een kus al baaten,
Zoo lang gy 't huwlijk ſchijnt te haaten,
Daar ik ſo trouw om by u ga?
So gy my trouwt, ſo blijf ik leeven;
Trouwt gy my niet, ſo moet ik ſneeven;
Ik leef en ſterf door Neen of Ja.

Meditando.

J. BLASIUS, Adv^t.

Stem: *De doodt van Phaëton &c.*

IS 't hert dan zoo vervremt,
Dat gy mijn doodt beſtemt?
O wreede en nochtans ſchoone Galathe,
Zoo gun mijn droefheidt deze laaſte beê,
En laat uw flonkkrend oogh,
Dat eer mijn zinnen tot uw min bewoogh,
Een zoet gezicht, een lonkje geven,
Als haar zoet gegluur,
Ontſtak mijn minnevuur.

2.

En dat uw lieve mondt,
De oorzaak van mijn wondt,
Haar zoet gekus my noch eens proeven laat.
Zoo zal mijn avond als mijn dageraadt,

Het

Het eint der minneſtrijdt,
Gelijk 't begin van mijn verliefde tijdt,
Mijn ondergang als d'opgang wezen,
En het leſt der pijn,
Als 't eerſt der vreugde zijn.

G. G.

Aan D. S. voor B. I.

GY ſchelt hem dat hy is een ſnorker en een blazer,
Maar zeker zijn forneis gloeit van een edel vier;
Hoewel gy, dommekracht, hem noemt een ydle razer,
Een blaasbalg vol van wint, een ongeſtelde lier.
Maar zoo men zijn gezangk by uw gezangk zou wegen,
Zou 't zijn een verezak by duizent ponden loot;
Wanneer ik tegens 't uw' het zyne weer leg tegen,
Verſcheelt het meerder als het rogg' van 't wittebroot.

J. Rafelſe.

Aan

Aan

CELESTYNE.

TOON: *La Boure de Langeracq.*

HOe vlucht gy ſchoone Son,
Die ik bemin,
Na die Cryſtalle bron,
En ſoekt daar in
De luyſter van uw Schoonheid,
Die klaar voor my ten toón leit,
En eenig' oorſaak is
Dat ik my ſelven mis.

2. Hoe! ſpiegelt gy u daar
In 't waaterglas,
En ſiet, of al uw haar
Noch ſierlijk was?

Ik

Ik geef niet om dat pronkken,
Maar om uw minne-lonkken;
Ik ſie uw kleed niet an,
Maar wel de vrouw daar van.

3. Ik denk om u alleen
Al wat ik doe,
In mijn gedienſtigheên
Ben ik nooit moê,
Na u mijn lieven Engel
Ik dagh en nachten hengel,
En ſie my in ellend
Sie 'k u hier niet omtrent.

4. Vertoef dan *Celeſtyn*,
En toon my min,
Eer ik door harte-pyn
Mijn ſterf-uur vin,

So

So gy my niet doet leeven
Met eene kus te geeven,
So is mijn leeven niet
Als droefheid en verdriet.

Meditando.

BLASIUS.

STEM: *La Fronde.*

ZIe ik aaloude heuvelen,
Uw dorre telgen aan,
U groent zoo deerlijk ſneuvelen,
Door 't vallen van uw blaân,
Dan ſtel ik u treurige wintertijdt,
By 't vuur dat my verſlijt,
U droeve wintervluchten,
By mijn verliefde zuchten,

Uw

Uw dorren ſtandt,
Van vreught ontmant,
By die in liefde brandt.

2.

Doch als de geur'ge lent ontluikt,
Ontluikt op nieuws uw jeught,
En als de koud' voor d'hitte duikt,
Zoo duikt uw ongeneught,
Beſtraalt u 't flikkerend zonnelicht,
Daar 't winterweer voor zwicht,
Stracx kunt g'u adem haalen,
In 't flikkeren van die ſtraalen:
Maar ach! de zon,
Die my verwon,
Straalt nooit voor Cheladon.

C. G.

Op d'oogen van Hageroos.

UW blakende oogen zijn geen oogen,
Maar Starren, lichter als de Maan,
Geen duiſter nachtuur, hoe belaân
Met neveldamp, heeft zulk vermoogen,
Om haare glans te dompen; neen.
Haar lichte lichten zouden ſtralen,
Door alle donkre wolken heen,
Veel ſchoonder als de Zon ooit ſcheen,
Aan Jupyns blaauwe hemelzalen.
Zoo overwint dan uw gezicht,
't Geſtarnt, de Maan, en Zon; die 't licht
Der lichten is, en 't eêlſt' van allen.
Zoo Febus dan, als Faëton,
Eens uit zijn wagen komt te vallen,
Behoeft 't Heelal geen andre Zon.

En

En ſchoon dat Godlijk licht geen wedergâ kan lyden,
Zult gy, op Febus kar, met dubble Zonnen ryden.

Amanter.

Aan Aſtrea doen zy voor leelyk wiert geſcholden.

AMira ſchelt uit ſpijt Aſtrea leelijk uit.
Dan ſpotſe met haar mont, dan met haar dikke lippen;
Amiraas kromme neus, een rechte varkensſnuit,
Is ſpitzer dan de kant van beſtemoêr met tippen.
Aſtré uw Roozengaart wert niet van haar verſchoont,
Maar zoo gy eens 't gebrek van Maayken zout doorpluizen,
En hoez'er ſchynman met Acteons hoorens kroont,
Dan vont gy 't ſchoone lijf vol neten, vloyen, luizen.

J. Rafelſe.

STEMME: *Repica van.*

Anna. LIeve Zuſter,
Die u onlangs begaf
In 't Klooſter daar gy ſturf de werelt af,
In 't Klooſter daar gy ſturf de werelt af,
Kunnen u dagen,
U meerder behagen
Alleenigh dan by mijn te zijn,
Ik leef hier vermaaklijk,
De werelt is ſmaaklijk,
Keert u weer by mijn.

Maria. 'K heb verkooren
Yets dat mijn meer vermaakt,
Mijn hart niet anders als na Jeſus haakt,
Mijn hart niet anders als na Jeſus haakt, Mijn

Mijn tijt in gebede
Tot Godt ik beſtede,
O hoe geruſtlijk leef ik hier!
Eerwaarde Vriendinne
Wilt gy mijn noch minne
Laat u kleyn playſier.

Anna. Hoe! begeve?
Ik laat mijn vreugde niet,
De werelt my te ſchoon zijn welluſt biet,
De werelt my te ſchoon zijn welluſt biet,
Ik dans, en ik ſpringe,
Ik eet, drink en zinge,
Doe alles wat mijn hartje luſt,
Ik weet van geen waken
Noch onruſtigh braken,
't Hart in welluſt ruſt.

Maria. O verdwaalde
Van 't heyligh rechte ſpoor,
Denkt gy niet dat uw' vlugge tijt ſchiet voor,
Denkt gy niet dat uw' vlugge tijt ſchiet voor,
Al uw' welluſte
Die gy hier zo kuſte,
Wat zullen zy eer lange zijn?
Onruſtigh weenen,
En dorre beenen
Vol van helſſe pijn.

Laat u raden
Van my die heeft geleert,
Hoe 't noodig is dat men zijn Schepper eert,
Hoe 't noodig is dat men zijn Schepper eert,
Op dat men na deze
't On-eyndelijk vreze

Door

Door goede werkken kan ontgaan:
Liefd uwen troofter
Met my in het Kloofter,
Hangt den Hemel aan.

C. ZEEP.

STEMME: *O Schoon Europia.*

BEdaart verdwaalde geeft,
Al lang genoch geweeft
In 't nare hol van 's werelts ydelheyt;
Laat ondeucht van u gaan,
Laat u ten beſte raân,
Volgt eens den wegh die u naa 't eeuwigh leyt;
Hier ſchuylt niet anders als verdriet,
't Zijn groote boogen, van kleyn vermoogen,
En anders niet.

2.

Al lang genoch gewroet,
Treet Jeſus in 't gemoet,
En toont een ware boet
Van beterſchap.
Rijſt op, met yver rijſt,
Godts goedtheyt u bewijſt,
Hoe hy een zondaar prijſt,
Treedt op den trap,
Die u na d' hoogen Hemel leydt,
Daar met verlangen, u zal ontfangen
Godts Majeſteyt.

3.

De werelt is een Bel,
De werelt is een Wel,
Die ons bereyt een Hel

Van

Van duyzent pijn;
Den Hemel die is zoet
Van alle overvloet,
Loopt Jeſus te gemoet
Gy zult 'er zijn;
Vliedt ydelheydt gelijk een peſt,
Gaat by de vroomen, gy zult bekoomen
Het alderbeſt.

4.

De werelt is een fiel,
Een kankker inde ziel;
Mijn hert voor Jeſus kniel,
Dien goeden Godt,
Die voor my heeft geleên,
Zoo zwaren wegh getreên,
Gepleyt en uytgeſtreên,

Om dat ik tot
Zijn Hemels Paradijs bereyt,
My zou begeven; wegh ydel leven
Dat ons verleyt.

5.

Wegh werelt, wegh adieu,
Mijn zieltje ſcheyt van u,
Ik van u boosheyt gruw,
En neem een keer,
En gaa recht toe, recht an,
Na Godt dien vroomen man,
Die my vermaken kan;
O lieven Heer!
Wilt uwen dienaar niet verſmaân,
Ik roep genade, al kom ik ſpade,
Ay neemt my aan.

6. Ik

6.

Ik wil met droef getraan
U altoos tegen gaan,
En trekken kledren aan
Van vromigheit;
En vaſten nacht en dagh,
Doen alles wat ik magh,
Mijn Godt hoort mijn geklagh,
Mijn herte ſchreyt.
Door Petrus ooge werd ik geleert,
Marias tranen, mijn ziel vermanen;
't Is tijdt bekeert.

Ik leef in de bladren.

STEMME: *Droeve Princeſſe.*

PHILANDER.

Adieu mijn lieffte ik moet nu ſcheyde,
Adieu mijn lieve Galaté,
Gaat nu met Phillis u lammertjes weyde,
Doch neemt altijdt mijn zieltje meê;
't Zy waar ik mede ben, zult ghy zijn in gedachte,
Dagen ende nachte, op deze mijne reys;
Dies lieffte lief, leef met dees kus in vreê,
't Moet wezen wel adieu mijn lieve Galaté.

GALATE.

Kunt gy zoo ſchielijk van my vertrekken?
Dit hadt u trouwheyt niet belooft,
Doe 't minnent hertje my quam ondekke
Hoe gy ſchier zinloos wiert berooft,

Als

Als ik voor 't lieve ja, u drie-maal neen toezeyde,
En wilt gy nu ſcheyde, van die u bemint.
Vaart waar gy wilt, alwaar het over Zee;
Maar neemt u trouwe lief u Galatéa meê.

PHILANDER.

Weeſt niet bedroeft, het is om rede,
Dat ik nu eenigh doolen moet,
Ik nam mijn hert u zoo gaeren mede,
Maar al mijn vrees is tegenſpoet;
Gy zijt, ô ſchoon, vervaert voor alle ſware winde,
Die men ondervinde, moog' op zulk een tocht:
Dies liefſte lief hout u geruſt in vreê,
Ik neem op deze reys mijn Galaté niet meê.

GALATE.

Meent gy my zoo vervaert te maakken?
Geen Noorder buy', noch Beere jacht,

Kun-

Kunnen het hert in 't minſte raaken,
'k Ben onder d'Amaſonens macht;
Geen ſchrik vervaert mijn geeſt: en zoekt my niet te quelle,
Noch mijn hert t'ontſtelle, hier heb ik geen ruſt.
Dies wil mijn lief door Bergen, of op Zee,
Indien gy my bemint neemt Galatéa meê.

PHILANDER.

Is het niet zoeter in deze boomen,
Of zoo te weyden hier te lant,
Dan op de Hemelhooge ſtroomen,
Of ongelukkigh op een ſtrant,
Daar 't ſchip, al waar 't metaal, aan ſplinters wert geſtoote,
Hout u by dees loote, in u Herders wey;
Adieu voor 't laaſt, laat my doch gaan in vreê.

GALATE.

Ik zegh u geen adieu, want Galaté gaat meê.

Ik leef in de hladren.

AAN

AAN
CELESTYNE.

TOON: *Repica van.*

GRoote Gooden!
Hoe treft het Minne-wicht
My on-meedoogend met ſijn minne-ſchicht!
My on-meedoogend met ſijn minne-ſchicht!
Moet ik dan ſteets mijn daagen
In klaagen
En ſoet verlangen ſo verſlyten doen?
En ſoet verlangen,
En ſoet verlangen,
So verſlyten doen?

2. Ik moet ſterven
So ik geen middel vin
Door de belooning van uw wedermin,
Door de belooning van uw wedermin.
O lieve Nymf, mijn aaren
Verklaaren
Hoe groote liefde ik uw ſchoonheid draag,
Hoe groote liefde,
Hoe groote liefde,
Ik uw ſchoonheid draag.

3. Sietſe ſwellen
Door een ſtantvaſte vlam,
Die uit uw ooghjes in mijn boeſem quam,
Die uit uw ooghjes in mijn boeſem quam,
Mijn hartje draagt veel wonde',
O Blonde,

Die

Die ik door dienſten om uw Deugden kreeg.
Die ik door dienſten,
Die ik door dienſten,
Om uw Deugden kreeg.

4. Niet behaagt my,
Nu ik uw weermin mis,
Dan eenſaamheid die in de nachten is,
Dan eenſaamheid die in de nachten is.
Mijn leevens dag ſal enden
En wenden,
So *Celeſtyne* gy geen liefde toont.
So *Celeſtyne*,
So *Celeſtyne*,
Gy geen liefde toont.

Meditando.

J. BLASIUS, J. C.

Aan

Aan de geveinſde Deught van

XXX.

DOen Jupiter, het hooft der Gooden,
Op 't ſmeken van de Schuimgoddin,
(Want liefde had zijn hulp van nooden)
Zou ſcheppen zulk een Keizerin,
Die Venus moſt in ſchoont' gelyken,
Maar ver in valsheit boven gaan,
Ontbood hy, uit Godt Plutoos ryken,
Wat voor geen Godtheit kan beſtaan.
Als dubbelhartigheit, de loogen,
Geveinſtheit, liſt, verbrooken trouw.
De valſche ſchijndeugt, ſchoon in d'oogen,
Gemaakte zuchten, looze rouw,
En al wat menſchen kan bedriegen.
Dees mengden hy al t'ſaam in een,

En

En om den menſch in ſlaap te wiegen,
Wanneer dit ſchepſel hun verſcheen,
Liet hy wat ſchijn van kuisheit ſtralen,
Door 't mengſel, 't geen de vroome ſtreelt,
En van dees ſtoffen al te malen,
Schiep hy dit zielgevaarlijk beelt.
't Geen, met haar ſchadelijke waſem,
Het lichaam en de ziel vernielt.
Gelijk als een vergiftige aſem
Eens Bazilix den menſch ontzielt.
Doen heeft hy, op 't verzoek der zonden,
Die mede uit d'afgront is geteelt,
Dit ſchadelijk gedrogt gezonden,
Daar Cipris aardigheit in ſpeelt,
Op d'aarde, om 't alles te verleyen.
Daar zy zoo geeſtigh ſpeelt haar rol,

Dat Ouders, Vrouwen, Kinders ſchreyen
Om, Vaders, Zoonen, Mans, die dol
Uitzinnig om haar liefde razen.
Zoo Jupiter het niet belet,
Dan worden alle wyze dwazen,
Want alles vangt zy in haar net.

I. Raſelſt.

CELADONS GRAF-SCHRIFT.

Æquam memento rebus in arduis
Servare fidem.

HIer ruſt de doode romp van *Celadon;*
Hier ruſt hy, die aan 't Y niet ruſten kon,
Door minne-drift die ſijn gemoed ontruſte;
Toen het *Eliſe*, ſijn meeſtreſſe, luſte'
Met ontrouw te beloonen ſijne min,
Wees hy haar aan met een ſtantvaſte ſin,

Wat

Wat ſy op hem vermocht by dood en leeven.
Hy heeft de geeſt op.... dan uytgegeven,
En riep; Hier ſterf ik ô geminde Maagd,
Mijn Rif, doen 't leeven had, heeft u mishaagt,
En nu het zielloos is, kan ik my trooſten,
Om dat mijn dood Gebeent blijft in het Ooſten,
Want had gy dat, gy handelde 't, als my;
Nu gy 't bey miſt ben ik te meerder bly.

Meditando.

Op de ſelve.

HIer is in 't graf te vinde'
Een die d'er ſturf vol hoon,
Om dat hy trouw beminde,
En ontrouw kreeg te loon.

BLASIUS.

Op 't vereeren van een Hondtje, aan Juffr. M. V. PERSYN.

YDer Hondt heeft zijn meeſtreſſe,
't Zy een menſch of een Goddeſſe.
Junoos Hondt is Sirius,
Prozerpyns is Cerberus;
D'eene die is in den Heemel,
D'andre by het Helſchgeweemel:
Maar dit zal het Hondtje zyn
Van de Venus van Perſyn. *F. Snellinx.*

Graf-ſchrift, op myn Hondtje Mars.

MYn Hondtje, my zoo waardt,
Dat leidt hier onder d'aardt.
Gy Honden die met hoopen
Hier komt voorby geloopen,

Gy moet dit graf bewyen,
Hoewel je niet kunt ſchreyen:
Want een gewydt graf is 't
Wanneer je daar op piſt. *F. Snellinx.*

TOON: *Helaas myn zuchten zijn om niet.*

ZOo haaſt Rinaldo had geboedt,
Zijn minneluſten, met de ſchoon' Armiede,
Hy haar met loosheidt gink ontvliede,
Meineedigh, eerloos, met een koel gemoet.
Zy vloekt en zucht, dees hoon en ſmaat
Verkeert haar liefde in een wreede haat;
Zweert onvertſaaght, vol toorn en verbolgen,
Om hem geſwint,
Op 't valſche ſpoör te volgen,
Tot dat zy hem vint.

2.

Alleen zy doolde nacht en dagh,
Door beemden en door onbekende daalen,
Tot zy hem quam te achterhaalen,
Daar hy in zoete ſlaap gedooken lagh:
Zy borſt met deze woorden uit;
Met wat voor loon beloon ik u, ô guit,
U ſlaapend harde hart wil ik vernielen,
Zoo daalt u ziel
Om laagh by Plutoos zielen,
Trouweloose ſiel.

3.

Vol wraakluſt, vat zy 't moort-geweer,
Gemoedight om zyn borſt daar meê te grieven:
Maar ſtraks de Liefde riep; Ey lieve,
Ey lieve, ſpaar toch deze Jongen heer:

De ſchalm verdreef haar wreede zin,
De felle Wraak gink voor de zoete Min,
Zy voelt haar hart en ziel door liefde prangen,
En ſpreekt; Ik moet
U houden hier gevangen,
Tot je my voldoet.

4.

Terſtont zoo keurt zy uyt 't velt
Het friſſche groen, met bloem en kruyt doormengelt,
't Geen zy met taaye bieze ſtrengelt,
En bint daar meê die kloeke Oorlogs-helt;
Die nooit op Mars en heeft gepaſt,
Raakt door een Vrouw in minne-ſtrikken vaſt,
Die hem vergunt, gevoelt in deze banden,
Voor ſtraf genâ,
En zoekt met offerbranden
Gunſt van Cipria.

5.

De zoete Venus zagh dees brant
Met yver aan, en daalde vroolijk needer,
Om dees geſcheyde Liefjes weeder
Op nieuws te hechten met een nieuwe bant.
Rinaldo onderwijl ontwaakt,
Voelt hem geboeit, en 't hart door min geraakt,
Kuſt vriendelijk Armiedes mondt en wangen,
En ſmeekt en vleyt;
Ey houdt my dus gevangen
In der eeuwigheyt.

Men ziet naa Mins genot, dat liefde neemt een keer;
Doch anders blijkt het hier: want ſchoon Rinald Armiede,
Na Mins volbraghte luſt, met loosheyt gink ontvliede,
Houdt nochtans trouw beloft, en eert Armiede weêr.

G. V. W.

U I T.

BLADT-WYZER.

Adieu mijn lieffste ik moet. 266
Als ik met mijn Engel. 90
Als ik mijn leeven. 87
Als ik u Roozemont. 24
Amira ſchult uit ſpijt. 257
Amſterdamſe Bazen. 197
Anakreon, Anakreon. 166
Ay zie de lucht in t ooſten. 94

B.

Bedaart verdwaalde geeſt, 261
Brave Juffers, fiere Maagden. 170

C.

Celeſtyn, wat veden port u. 68
Charinate, neen Engel 110
Cloris, Fillis, en Dareide. 33

D.

Dappre Jongmans, ſchrandre. 173
Dat deeze Minnegodt. 229
De blazer, Alchymiſt. 193
Dees ſtoffer, dees Poëet. 128
D'edle wijn, dat helder. 21
De Dondergodt Jupijn. 116
De geleerde, zijn verkeerde. 122
De kronkelende zwier van mw. 30
De Minnegodt. 42
De Min die my een ſlagpen. 246
Der Gooden Tolk', die voer:. 101
De traantjes die langs mw. 156
Dicht by Idaas kruin. 202
Doen Hageroos te bedde lag. 150
Doen Jupiter, het hooft. 272

E.

Eens ſloeg ik Hageroos, door. 73
Een Snijder quam, niet lang. 102
Eer ik ô Celeſtyn. 62
Ermgaart ſchoonder in het bedt. 225

BLADT-WYZER.

Ermgaart kan ik u niet. 98
Ermgaart wuſt en dartel dier. 52

G.

Geen grijze Charon zal my. 146
Geringe Maagt, hoe is uw hart. 245
Groote Goden. 269
Gy gaat dan, ſchoone, na het. 140
Gy ſchelt haar voor een hoer. 193
Gy ſchelt hem dat hy is. 251
Gy ſweert my, ſchoone, dat. 77
Gy voert de ſtatigheit van 192
Gy zegt my, ſchoone, dat gy. 109

H.

Haar lichaam net beſneden. 84
Hartje 'k hiel u in mijn. 239
Het zijn geen kusjens die mijn. 144
Hey Bruyloft, hey Bruyloft. 222
Hier leyt de Gierigheyt, de Nijt. 161
Hier ruſt hy die geen ruſt kon. 97
Hier ruſt de doode romp. 274
Hoe lang, ô oorſpronk van mijn. 208
Hoe vlucht gy ſchoone Zon 252
Hy die zoo meenigmaal. 233
Hy ſpot met yder een, en met. 128

I.

Jan roemt, en zweſt, en ſtoft. 32
Ik droomden onlangs, inde nacht. 162
Ik ga, ik kom, ik vlucht, ik 133
Indien Godt Jupiter my zijnen. 55
In 't danſſen valt. 216
In 't diepſte van mijn droomen. 136
In 't zwoele Weſt, heeft Ericijn. 130
Is 't hart dan zoo verwremt. 250

K.

Kan ymant my op aarde. 240
Kom nu Vryers, kom nu. 176

L.

Laaſt als Venus wuſte blinde. 38
Laaſt had ik by my zelf. 164
Laat andren in 't Salet. 46

BLADT-WYZER.

Laat al die wil de ſtudi'. 216, 218
Liefwaarde maagt, Dorinde. 154
Lieve Lipjes dien ik min. 244
Lieve Zuſter. 258
Looft my nakomeling. 186

M.

Maay Cromneus, werpt meer. 159
Mijn Engel zingt geen. 141
Mijn Hontje, my zoo. 276
Mijn ketenen verſtrekken my. 12
Mijn Man is weder by zijn. 200
My blijft de min dan eeuwig by. 59

N.

Narciſſus kreeg een Minnevonk. 226
Neen Amaril, neen Amaril. 182
Neen Ermgaart neen, gy. 28
Neen Ermgaart, in uw gaard'. 157
Neen mijn ziel, mijn. 210

O.

O Dianier, die 's morgens voor. 18
O Merweſtroom, bedroefde. 15
O mont! vol geurig'. 248
Op vergoode Zang-godeſſe. 241
O traanen die ten oogen uit. 180
Overwrede Bosgodin. 104
O zoete luſt der dartle min. 148

P.

Phili ik offer u mijn min. 158
Purperroode Roozelaan. 81

S.

Schoone Engelinne. 66
Schoone Dorinda meent het. 160
Sint Huybrechts Broeders. 152
So een, die neering ſchaamt. 185
Sluit ay ſluit uw oogen. 5

T.

'T wert eenmaal tijt van. 26
'T zijn Dianaas toortſen niet. 194

V.

Vaar wel mijn Lief, mijn. 70

Van

BLADT-WYZER.

Van de Ganzen die d'er. 65
Vante qui voudra la. 218
Venus moeder van de Min. 78
Verſlagen treurig quijnend hart. 112
Vblakende oogen zijn. 256
V oogen, ſchoone, zijn geen. 129

W.

Waar heen mijn hart. 50
Wanneer gy met u ſpiegel. 169
Wat is 'er loozer dan een. 207
Wat is 's menſchen leven. 92
Wat is de Min wanneer ze. 126
Wat jaagt u dus verkoore. 56
Weg benaauwde gedachten. 234
Wel wat vintmen lompe plompe. 120
Wert dan nooit uw ſtraf gemeet. 2
Wie hoed dees gaude Boot. 201
Wie kan de min. 230
Wreede Bosgodin. 8

Y.

Yder Hont heeft zijn meeſtreſſe. 276

Z.

Zal ik dan eeuwig meeten. 214
Zie ik aalouda heuvelen. 254
Zoo haaſt Rinaldo had. 277
Zoo ſchrandre wijsheyt, die. 139
Zouw een Minnaars hart niet. 124
Zult gy dan, uw diergez. weeren. 142
Zult gy eeuwig van my. 74

EINDE.